

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνηος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουνίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 27

ΣΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ «ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΥ»

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΙΣ ΜΟΣΧΟΚΑΡΥΔΙΕΣ

Ὅλοι βέβαια παρακολουθεῖτε μ' ἐν-
διαφέρο τὸν θαυμάσιο «Χρυσόκαρabo»
τοῦ μεγάλου συγγραφέα Ἐδγαρ Πόε.
Ἡ περιέργη ἱστορία του γίνεται στὴ Σού-
λιβαν, ἓνα μικρὸ νησάκι τῆς Νότιας Κα-
ρολίνας. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι τέ-
τοια νησάκια, ὠραῖα, δασόφυτα καὶ σχε-
δὸν ἀκατοίκητα ὑπάρχουν πολλὰ στὸν
Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, καὶ ὅτι ἦταν κι' αὐτὰ
στὶς δόξες τοὺς τὸν καιρὸ πού οἱ μεγάλες
ἐκεῖνες συμμορίες τῶν πειρατῶν, τῶν
κουρσάρων, ὅπως τοὺς ἔλεγαν—τρομο-
κρατοῦσαν τὶς θάλασσες καὶ τοὺς θαλασ-
σινούς. Στὰ νησάκια αὐτὰ εἶχαν οἱ κουρ-
σάροι ὄχι μόνον τὰ κρυφὰ λημέρια τοὺς,
ἀλλὰ καὶ τὰ . . . θησαυροφυλάκιά τοὺς.
Ποῦ ἄλλοῦ νὰ φυλάξουν καλύτερα τοὺς
θησαυροὺς πού λήστευαν ἀπὸ τὰ πλοῖα
τῶν ἐμπόρων; Διάλεγαν λοιπὸν ἐν' ἀ-
πόμωρο νησάκι μέσα στὸν ὠκεανό, ἔ-
σκαβαν ἐκεῖ μεγάλους λάκκους καὶ κα-
ταχώνιαζαν μέσα τοὺς θησαυροὺς τῶν:
κάσσες μὲ ἀτόφιο χρυσάφι καὶ ἀσήμι
(ραβδιά, κουλούρες ἢ καὶ σκόνη), σακ-
κούλες μὲ χρυσὰ νομίσματα ἀπὸ κάθε
κράτος, καὶ πολύτιμα πετράδια κάθε
λογῆς.

Ἐνας γάλλος ταξιδιώτης, πού τοῦ ἀ-
ρέσουν οἱ περιέργες ἐξερευνήσεις, πῆγε
σ' ἓνα τέτοιο νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ, 250
μῖλλια μακριὰ ἀπὸ τὸν Παναμᾶ, κι' ἔ-
γραψε τὶς ἐντυπώσεις του.

Εἶναι, λέει, ἓνα νησί ἀπότομο, καὶ ὅ-
μως κατάφυτο ἀπὸ μοσχοκαρυδιές, γι-
αὐτὸ καὶ τ' ὀνομάζουν «Τὸ νησί μὲ τὶς μο-
σχοκαρυδιές». Δύσκολα βρίσκει κανεὶς σ'
αὐτὸ ἓνα σίγουρο λιμανάκι, ὅπου ν' ἀ-
ράξει χωρὶς φόβο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους πού
τὸ δέρνουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

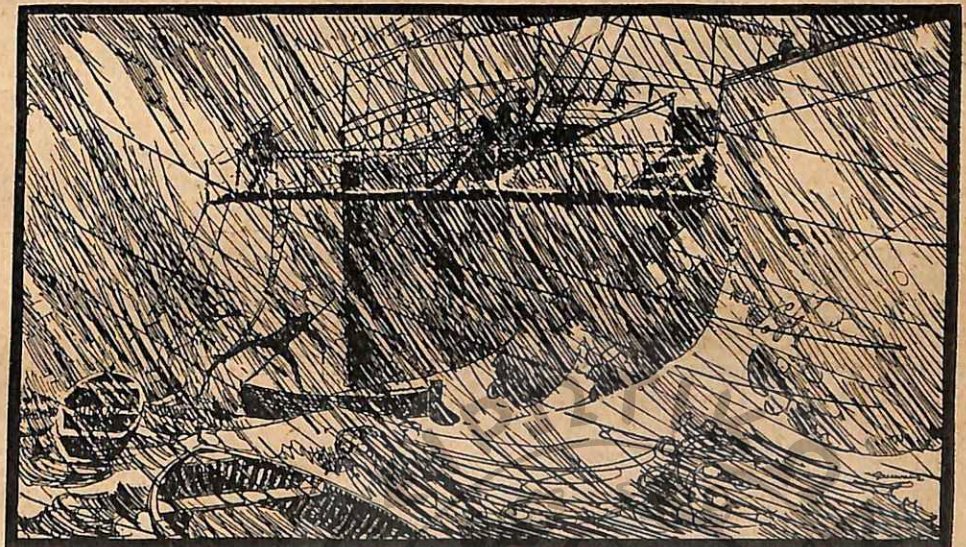
Ἀνῆκει στὴ Δημοκρατία τῆς Κόστα-
Ρίκα κι' ἡ πολιτεία αὐτὴ στέλνει κάθε
τόσο ἓνα πλοῖο, γιὰ νὰ κάνει ἐπιθεωρή-
ση—νὰ βλέπει δηλαδὴ μήπως κανένα
ἄλλο κράτος δοκίμασε νὰ κάμει τὸ νη-
σάκι ἀποικία του. Φαίνεται ὅμως πῶς

τέτοιος φόβος δὲν ὑπάρχει, γιὰτὶ δὲν εἶ-
ναι οὔτε τόσο πλούσιο, οὔτε καὶ τόσο
μεγάλο.

Ὡστόσο, λένε πῶς κάποτε ἓνας πλοῖ-
αρχος, πού τὸν ἔλεγαν Τζίπλερ, εἶχε κά-
μει ἐκεῖ μιὰ μικρὴ ἀποικία δική του.
Ἦταν αὐτός, ἡ γυναῖκα του κι' οἱ ὑπη-
ρέτες του. Καλλιεργοῦσε τοὺς κήπους
του,—κι' ἦταν ἐλεύθερος νὰ ἔχει ὅσους

νακαλύψαμε κανένα στὸ ἀκατοίκητο
τώρα πιά νησάκι.

Ἐχει νερὰ πολλὰ καὶ καταρράχτες,
πού κατακυλοῦν ὄχι μόνον στοὺς βρά-
χους ἀλλὰ καὶ στὶς ἀκτές, καὶ πέφτουν
ἴσα στὴ θάλασσα. Οἱ ναυτικοὶ λένε πῶς
ὅλα τὰ καράβια, πού περνοῦν ἀπὸ δῶ,
πλησιάζουν στὶς ἀκτές, γιὰ νὰ πάρουν
ἀπὸ τοὺς καταρράχτες αὐτοὺς νερὸ γιὰ
πίσιμο. Τὰ δέντρα τοῦ νησιοῦ εἶναι ἀπὸ
τὰ ὠραιότερα τοῦ κόσμου. Ἐχουν θε-
ριέψει καὶ πυκνώσει τόσο, μέσα στὴ
δροσιά τῶν ἀφθόνων νερῶν, ὥστε ὅπου

«Δὲν ἦταν βροχὴ πού ἐπεφτε σὲ σταγόνες . . .» (Σελ. 314, στ. α'.)

ἤθελε—καὶ δὲν κουραζόταν νὰ ψάχνει
ὅλο τὸ νησί γιὰ ν' οὐκαλύψει τοὺς θη-
σαυροὺς, πού ἐπίστευε πῶς ἦταν κρυμ-
μένοι σ' αὐτό. Ἄν ἦταν δυνατό, ἤθελε
νὰ σηκώσῃ ὅλο τὸ χῶμα τοῦ νησιοῦ,
γιὰ νὰ βεβαιωθεῖ πῶς δὲν ἔκρυβε μέσα
του τὰ παραμυθένια πλούτη, πού φαν-
ταζόταν.

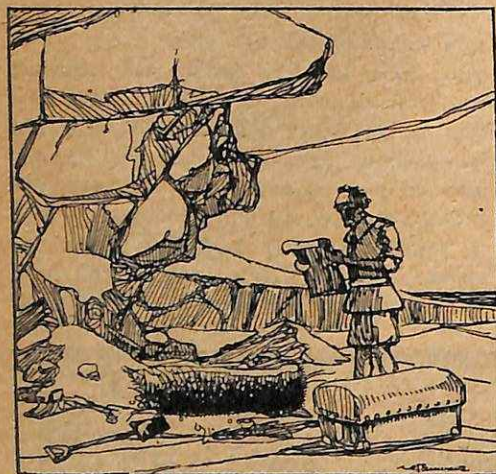
—Ὅταν βγήκαμε στὸ νησί, —λέει ὁ
γάλλος περιηγητής,— σὲ κάθε βῆμα ἀ-
παντούσαμε τρύπες καὶ πηγαδάκια, πού
τάχῃ ἀνοίξει ὁ Τζίπλερ κυνηγώντας τ' ὀ-
νειρό του, ὡς πού πέθανε πιά κι' αὐτὸς
κι' ὅλοι οἱ δικοὶ του. Ὡς τόσο τάφο δὲν ἀ-

ὑπάρχουν περάσματα, ὁ διαβάτης εἶναι
ἀναγκασμένος νὰ πατήσῃ μέσα στὸ νερὸ
τοῦ ρυακιοῦ, γιὰτὶ χῶμα γυμνὸ δὲν ὑ-
πάρχει πουθενά!

Μετά τὴν ἐκδρομὴ μου στὸ ἐσωτερι-
κὸ τοῦ νησιοῦ,—ἐξακολουθεῖ ὁ γάλλος
ταξιδιώτης,—ὅπου ἐθαύμασα ἓνα λαμπρὸ
πανόραμα ἀπὸ καταρράχτες, δάση, βρά-
χους, ποτάμια καὶ πηγές, γύρισα κατὰ
τὸ βράδυ στὸ πλοῖο πού μ' εἶχε φέρει,
μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάμω νέα ἐξερεύνηση
τὴν ἄλλη μέρα.

Τὴ νύχτα ὅμως σηκώθηκε τρομερὴ
θύελλα. Ποτὲ δὲν εἶχα ξανακούσει τόσο

δυνατό σφύριγμα ανέμου, και ποτέ δεν είχα ιδεί βροχή να πέφτει τόσο σμικτή και άφθονη, όπως εκείνη τη νύχτα. Δεν ήταν βροχή που έπεφτε σε σταγόνες και σε ψιχάλες. Ήταν νερό που άδειαζε μονοκόμματο, σαν από χίλια ένωμένα ποτάμια. Όλα μουσκεύτηκαν, όλα αναποδογυρίστηκαν στο πλοίο. Οι πόρτες βροντούσαν απ' όλες τις μεριές. Ύστερα ήρθαν τα θαλασσοπούλια, καταμουσκεμένα, τσακισμένα από το ακράτητο αυτό νερό, κι έπεσαν σά σωστά κουρέλια πάνω στο κατάστρωμα. Έπεσε ένα ολόκληρο κοπάδι. Μα κι' από κει ή βροχή τὰ σάρωνε και τάρριχνε κάτω. Μερικά έπεσαν ακόμα και μέσα στο σαλόνι και στις καμπίνες. Τι συμπαθητικά πού ήταν τὰ φτωχά πουλιά που ήρθαν τρομα-

«...Να ψάχνω όλο το νησί, για νάνακαλύψω τους θησαυρούς.» (Σελ. 313, στ. β').

γμένα από την όργη των στοιχείων, να ζητήσουν άσυλο κοντά στους ανθρώπους!

Μα κι' οι ναύτες πάλεψαν πολύ για να μαζέψουν τις βάρκες του πλοίου, που έτυχε να είναι κατεδασμένες στο νερό. Τι αγωνία και τι ταλαιπωρία, ως πού ν' ανεθούν μια μια οι βαρκοδολές αυτές, που αλλοιώς ή τρικυμία θα τις έκανε χίλια κομματάκια!

Τ' άλλο πρωί, όλα ήσαν, γαλήνια, φωτεινά! Νόμιζε κανείς πως ή τρικυμία κι' ή θύελλα ήταν ψεύτικο όνειρο, καθώς έδλεπε το χαρωπό νησάκι να προβάλλει, όλο φως, όρσισιά και φρέσκο χρώμα. Αλήθεια είναι ένα περίεργο μέρος αυτό το έρημο Νησάκι με τις Μοσχοκαρυδιές και με τους χαμένους πιά θησαυρούς του!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΡΗΤΑ

75.

«Αν σε λάθος υποπείση: Κι' απ' αυτό αν ζημιωθείς, Σύγκαιρα θα ωφεληθής:

Σ' άλλες όμοιες υποθέσεις, Φτάνει που θα το θυμάσαι. Πιο προσεχτικός για νάσαι.

CHEF

KARL EWALD

ΟΙ ΓΥΡΙΝΟΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Και τί να τὰ κάνω, ρώτησε αδιάφορα ο γυρίνος. Έσ' ο' μπορεί να τὰ χρειάζεσαι για να τρέχεις έξω στη στεριά. Έγώ ο' κολυμπώ, γι' αυτό έχω και την ουρά μου. Σήμερα δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Με τους παλιούς, μουχλιασμένους τρόπους δεν πάει κανείς μπροστά. Ο πολιτισμός προοδεύει και πρέπει να πηγαίνει κανείς σύμφωνα με την εποχή του.

— Ο Θεός να κάνει έλεος! είπε ή βατραχίνα και κοίταξε τον ουρανό σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος.

— Έπειτα χάνω άδικα τον κόπο μου να προσπαθώ να λογικέψω μια γριά ξεμωραμένη σαν και σένα, είπε ο γυρίνος. Έσ' ο' νοιώθεις τίποτε, πέρασε ή εποχή σου. Το μόνο που θέλω να σο' θυμίσω είναι ότι έσ' ο' μάς έδωλες στον κόσμο. Πρέπει λοιπόν να με πάρης όπως είμαι.

Μ' αυτά τα λόγια έφυγε και ο γυρίνος και πήγε να συναντήσει τὰ δέλφια του. Η βατραχίνα γύρισε ξανά στην όχθη του ρυακιού και κάθισε δίπλα στο φαρόνι, που δεν ήξερε τί να πη για να παρηγορήσει τη δυστυχισμένη μητέρα. Της είπε λοιπόν εύθυμα:

— Τώρα έρχεται ή άνοιξη και όλα θα διορθωθούν, θα ιδής. Πού ήσουν τον χειμώνα;

— Ήμουν χωμένη μέσα σε μια τρύπα, στην κοίτη του αλβανικού του μύλου.

— Αλήθεια; Μα έτσι, βέβαια, μπορεί κανείς να γίνει μελαγχολικός, είπε το φαρόνι. Θα έπρεπε να κάνης κανένα ταξιδάκι. Τὰ ταξίδια ωφελούν και διορθώνουν το κέφι.

— Καλὲ τί λέτε, απάντησε ή βατραχίνα. Εγώ να ταξιδέψω με το σώμα πούχω; Εγώ είμαι πλασμένη για την καθιστική ζωή. Άρκει μονάχα να περάσω το λιβάδι απ' τη μιά άκρη στην άλλη για να μω' πονέσουν τα ποδάκια.

Τότε το φαρόνι πέταξε κι' απομακρύνθηκε. Η βατραχίνα έδωλε τη γλώσσα της γρήγορα από το στόμα κι' άρπαξε μια μύγα που καθόταν δίπλα της, πάνω σ' ένα φύλλο, δίχως να φαντάζεται τί την περιμένε. Έφαγε τη μύγα κι' ύστερα βυθίστηκε ξανά στις μελαγχολικές της σκέψεις.

Το φαρόνι έργαζόταν με προκοπή για να έτοιμάσει και να σιγουρήσει τη φωλιά του, γιατί καταλάβαινε ότι πλησίαζε ο καιρός που θα γεννούσε ταυγά του. Κάποτε θυμήθηκε τη βατραχίνα που είχε κάμποσο καιρό να την ιδεί. Πέταξε στην όχθη του ρυακιού, κι' από κει τη φώναξε.

— Έδω είμαι, κυρά φαρόνινα, απο-

κρίθηκε ή βατραχίνα κι' ήρθε και στάθηκε δίπλα της.

— Τι κάνουν τα παιδιά σου; ρώτησε το φαρόνι. Τώρα πλησιάζει κι' ή δική μου ώρα και σε συλλογίστηκα.

— Ήταν π' ο' ευγενικό εκ' μέρους σου να με θυμηθής, είπε ή βατραχίνα. Σ' ευχαριστώ πολύ. Τώρα δεν τὰ βλέπω πια τόσο τραγικά τὰ πράγματα.

— Γιατί, τί συμβαίνει; ρώτησε το φαρόνι.

Η βατραχίνα του έκανε νόημα και πήδησε ως την όχθη του ρυακιού.

— Θέλετε να δήτε μόνη σας; είπε.

Και το φαρόνι κοίταξε μέσα στο νερό. Το ρυάκι ήταν γεμάτο από γυρίνους που κολυμπούσαν εύθυμα όπως και πριν, άλλ' είχαν γίνει πολύ μεγαλύτεροι. Και μάλιστα κάμποσοι είχαν αποκτήσει πίσω τα πιδ χαριτωμένα ποδαράκια που μπορεί να φαντασθής κανείς, κι' ακόμα δύο από τους μεγαλύτερους άρχισαν να έχουν και μικρούλια μπροστινά ποδάκια σά χεράκια.

— Τι λέτε λοιπόν; ρώτησε ή βατραχίνα. Καθώς βλέπετε, άρχισαν να φέρονται καλύτερα. Έχουν βέβαια ακόμη εκείνη τη σιχαμένη ουρά και το διαβολόπραγμα πάνω στο κεφάλι τους. Άλλά τώρα βλέπω τουλάχιστον ότι το πράγμα έχει ένα σκοπό. Συγκρατιέμαι λοιπόν περισσότερο και δεν τὰ μαλλώνω πια. Συλλογίστηκα ότι το καλύτερο απ' όλα είναι να τὰφήση κανείς όλα στη Φύση. Κατά τὰ άλλα όμως είναι πολύ δύστροπα παιδιά. Όταν τις προάλλες έπαίνεσα ένα τους γιατί άρχισε να γίνεται πιδ φρόνιμο, μω' γέλασε μέσα στα μούτρα μου και είπε ότι δεν πρέπει να φαντάζομαι πως θα γίνει ποτέ καμιά γριά πηδηχτού όπως εγώ.

— Αχ, τὰ παιδιά, τὰ παιδιά! Ο Θεός να δώσει να έχετε σεις περισσότερη τύχη με τὰ δικά σας.

— Ευχαριστώ πολύ, απάντησε το φαρόνι. Θα πάω τώρα νάρχισω.

Όλες τις επόμενες μέρες ή φαρόνινα καθόταν στη φωλιά της και κλωσούσε ταυγά της, κι' ούτε είχε διόλου καιρό για να συλλογισθής τη βατραχίνα. Όταν κατάλαβε όμως ότι τὰ παιδιά της μπορούσαν να βγούν από ταυγά από τη μια στιγμή στην άλλη, παρακάλεσε τὸν άντρα της να πετάξη στο ρυάκι και να πη χαίρετίσματα στη βατραχίνα από μέρους της.

— Η βατραχίνα είναι κι' αυτή μητέρα, είπε. Άλλά ή δυστυχισμένη είχε άτυχία με τὰ παιδιά της. Πρέπει να τὴς δείξουμε πως ενδιαφερόμαστε λιγάκι για τὴν άτυχία της.

Και ή φαρόνινα διηγήθηκε στὸν άντρα της όλα όσα είχε ιδεί και άκούσει από τη βατραχίνα, και τότε αὐτὸς πέταξε να πάη να τὴν βρῇ. Παρ' όλο όμως που κοίταξε γύρω του, δεν είδε

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ'.

Σ' αυτό ο Τοτός δεν είχε άδικο. Η δεύτερη παράσταση του Θηριοτροφείου, — αν γινόταν, — θα είχε κόσμο και κοσμάκη!

Ο Φώκος, ο Κίτσος κι' ή Πελαγία δεν έπαυαν να εκθειάζουν στο χωριό τὰ όσα είδαν στην πρώτη. Γιατί ήθελαν να δείξουν πως δεν ήταν κουτόπαιδα να γελαστούν, και πως δεν πέταξαν τὰ λεφτά τους για τὸ τίποτα κι' έπειτα γιατί από την κουταμάρα τους και τη χαζομάρα τους, είχαν πάρει γι' αλήθινά τὰ «φαινόμενα» εκείνα. Κι' έλεγαν:

— Πού να ιδήτε σεις Γάτα της Άγκυρας, με αλήθινη άγκυρα στην πλάτη της!

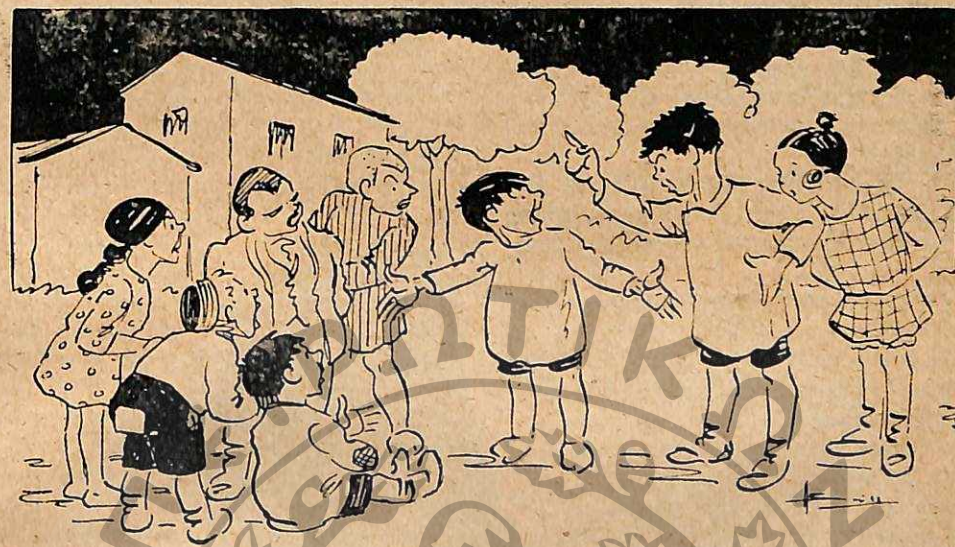
— Πού να ιδήτε σεις Χίνα Κουταλοφόρα, με αλήθινη κουτάλα στο κεφάλι της!

— Άμ' ο' Άρταξέροξης, Πελαγίτσα;

— Ά, τί μεγάλος έλέφαντας! Και τί ήμερος! Με πήρε με την προβοσίδα του, με σηκωσε και με κάθισε στη ράχη του, να, όπως με παίρνει ο παπούς μου και με καθίζει στὸν ώμο του!

— Άμ το λιοντάρι, Φώκο;

— Ά, τί ώραίο!.. Προφτάσαμε και τὸ εἶδαμε λίγο τη στιγμή που τὸς έφρευγε... Εἶχε κάτι μάτια σαν ήλιους!

— Μα γιατί τὸς έφρευγε;

— Δεν ήθελε να κάμη γυμνάσια, φαίνεται. Θα γυρίση όμως, γιατί έτσι είναι συνηθισμένο. Την Κυριακή θά'ναι πάλι εκεί.

— Άμὴ το πυροτέχνημα, παιδιά;

— Θαυμάσιο! Αλήθεια μὰς τράνταξε λιγάκι και μὰς ξεκούφανε' μα είχε κάτι χρώματα, κάτι λάμπες!..

— Σὰς τραάσησαν, λέει, κιόλα στο τέλος;

— Βεβαίωτα! Άπ' όλα μὰς έβγαλαν. Λεμονάδα, γλυκό, παγωτό, καραμέλες... ως και πασσατέμπο! Τρώγαμε όλη την ώρα!

Αὐτὰ κι' άλλα έλεγαν οι πρώτοι θεατὲς του Θηριοτροφείου. Τὰ παιδιά του χωριού, τὰ περισσότερα, τὰ πίστευαν. Κι' όταν μερικά έδειχναν αμφιβολία, ή Πελαγίτσα τὰ φώναζε:

— Μπα! και τί συμφέρο έχουμε να σὰς γελάσουμε; Έσείς θα χάσετε, αν δεν πιστέψετε και δεν πᾶτε. Έμεις θα πᾶμε και την άλλη Κυριακή. Και μάλιστα χάρισμα.

— Γιατί χάρισμα;

— Γιατί δεν προφτάσαμε να ιδούμε καλά τὸ λεοντάρι, κι' ο' κ. Τοτός μὰς είπε να ξαναπᾶμε, χωρίς να πληρώσουμε τίποτα.

— Θα'ρθούμε και μεῖς! είπαν δυο-τρία παιδιά.

— Και μεῖς! είπαν δυο-τρία άλλα.

Άλλη κουβέντα δεν γινόταν πια στο χωριό. Τὰ παιδιά, που είχαν πεισθεί να πάνε στην παράσταση από τὰ λόγια του Φώκου και της παρέας του,

(Τὸ τέλος στο ερχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ἐπειθαν κι' άλλα. Καί σέ λίγο, στόν παιδόκοσμο τοῦ χωριοῦ, τὸ γενικό σύνθημα ἦταν: «Τὴν Κυριακὴ στό Θρηισκοφεῖο!»

— Ἔτσι, ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ὁ Τοτός, ὁ Γεώργιος κι' ὁ Χρόνης ἐτοίμαζαν τὴν παράσταση τῆς Κυριακῆς, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὁ Φῶκος, ὁ Κίτσος κι' ἡ Πελαγίτσα ἐτοίμαζαν τὸ «κοινό» τῆς. Ἐ, αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ «κοινό» θάταν μεγάλο. Τὰ καθίσματα τοῦ κήπου δὲ θάρταναν γιὰ νὰ καθίσουν τόσα παιδιά. Καί πολλὰ θὰ στεκόνταν ὄρθια...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὰ ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι! διαμυρτήρηθηκε ὁ Δίκ.

Ὁ ξένος κατέθηκε τὴν ἀμμουδιά καὶ σφύριξε πάλι συνθηματικά. Ἐνα ὅμοιο σφύριγμα τοῦ ἀποκρίθηκε ἀπὸ τὴ βάρκα.

Αὐτὸ δὲν ἄφινε καμμιὰν ἀμφιβολία. Ἡ βάρκα φάνηκε κιόλας ἀμυδρὰ μέσα στο σκοτάδι.

— Ἐτοιμαστέτε! εἶπε ὁ ξένος.

Ὁ Σολομών πήρε στὴν ἀγκυλιά του τὴ μικρὴ Λεβάντα. Τὸ πᾶν ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ χαμογέλασε, ἀλλὰ τὰ ξανάκλεισε πάλι σκακισμένο ἀπὸ τὸν κόπο κι' ἄφισε τὸ κεφάλι του στόν ὦμο τοῦ Σολομών.

Ὁ γέρος κατέθηκε τρεκλίζοντας ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐνῶ ὁ Δίκ ἔτρεξε γρήγορα νὰ κατεβῇ πρῶτος γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει.

Ἡ βάρκα βρισκόταν τώρα μόνο λίγα μέτρα μακριά.

Ὁ ξένος προχώρησε μέσα στο νερό ὡς τὰ γόνατα καὶ τράβηξε ἔξω τὴν πλώρη τῆς βάρκας.

— Ἐμπρός! εἶπε, μὴ χάνουμε στιγμή!

Ὁ Σολομών τοῦδωσε τὴ Λεβάντα κι' ὁ ξένος τὴν ἔδωσε στο ναύτη, ποὺ στεκόταν ὄρθιος στὴν πλώρη.

— Τώρα ὁ Δίκ!

Ὁ Δίκ μὲ τὴ γάτα του πήδησε στὴ βάρκα καὶ βρῆκε τὴ μικρὴ του φίλη νὰ κοιμᾶται ὀλοένα πάνω σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ σχοινιά.

— Τώρα σεῖς!

Ὁ γέρος προχώρησε, ὁ ξένος τὸν βοήθησε ὅσο μπορούσε κι' ἀνέβηκε ἐπὶ τέλους κι' αὐτός.

— Οὐφ! ἔκαμε ὁ Ἐβραῖος, ποῖος νὰ μοῦ τῶλεγε ὅτι στὰ γεράματα μου...

Ὁ ξένος ἄρπαξε ἓνα κουπί καὶ τὸ βύθισε στο νερό.

«Ὁ ξένος ὁδήγησε τοὺς φίλους μας...» (Σελ. 307, στ. γ')

Ὁ σόντροφός του ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν μιμηθεῖ, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ μὲς στο σκοτάδι:

Ποῖος εἶν' ἐκεῖ;

Στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου ἔλαμπε τὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ. Τρεῖς ἀκτοφύλακες φαινόταν τριγύρω στο φῶς.

— Νὰ πάρει ἡ ὀργή! μουρμούρισε ὁ ξένος. Μὴ μιλήσει κανεὶς σας! Τράβα κουπί ὅσο μπορείς πὺδ γρήγορα, κι' ἀν γλυτώσουμε, γλυτώσαμε! Ἐδῶ εἶναι ζωὴ ἢ θάνατος.

Ὁ ναύτης ἔκαμε ὅπως τὸν πρόσταξαν, χωρὶς ν' ἀπαντήσει μιὰ.

Ἡ βάρκα ἔτρεξε γοργά, ἀλλὰ ὁ κρότος τῶν κουπιῶν ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά τῶν ἀκτοφυλάκων.

— Σταθῆτε! φώναξαν. Σταθῆτε, γιατί θὰ σὰς χτυπήσουμε!

Κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴν κατηφορὴ τῆς ἀκτῆς.

— Γρήγορα! γρήγορα! εἶπε ὁ ξένος.

Σφύριγμα καὶ φωνὲς ἀκούστηκαν καὶ πάλι.

— Στόπ! φώναξε ἓνας ἀκτοφύλακας, κουνώντας μὲς στο σκοτάδι τὸ φανάρι του. Σταθῆτε, γιατί πυροβολῶ!

Ὁ Σολομών ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Ἡ βάρκα εἶχε ἀπομακρυνθεῖ μόνο καμμιὰ εἰκοσαριά μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, καὶ στο φῶς τοῦ φαναριοῦ φαινόταν καθαρά οἱ τρεῖς ἀνθρώποι τῆς ἐξουσίας, ποὺ ἐτοίμαζαν τὰ ὅ-

πλα τους νὰ πυροβολήσουν τοὺς φυγάδες.

— Σταθῆτε, γιὰ τρίτη φορὰ!

— Ἐαπλωθήτε ὅλοι χάμω, εἶπε ὁ ξένος.

Ἡ βάρκα τώρα ἔτρεχε σὰν τρελλὴ πάνω στα κύματα.

— Πῦρ! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Τρεῖς τουφεκιές ἀντήχησαν στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας κι' ὁ ἀντίλαλος χάθηκε στὰ βράχια τῆς ἀκτῆς.

Ὁ κρότος ἐξήγησε τὴ μικρὴ Λεβάντα, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβει τί γινόταν τριγύρω τῆς. Σηκώθηκε ἀπάνω καὶ κᾶτι πῆγε νὰ πεῖ. Οἱ τουφεκιές ἐξακολουθοῦσαν. Ὁ Σολομών τότε, γρήγορος σὰν ἀστραπή, ὤρμησε στο βάθος τῆς βάρκας. Ἀλλὰ μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸ γέρο κατὰστηθα, ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ σηκώθηκε νὰ προσφυλάξει τὴ μικρὴ.

— Δυστυχισμένε! φώναξε ὁ ξένος. Πληγώθηκες...

Ὁ Σολομών κυλίστηκε ἀναίσθητος στὴ βάρκα.

— Ἐσώσα ὅμως τὴ μικρὴ Λεβάντα, ψιθύρισε μὲ τὴ στερνὴ δύναμη ποὺ τοῦ μενε.

— Τὸ πανί! φώναξε ὁ ξένος.

Κι' ἀμέσως σήκωσαν μαζὺ μὲ τὸν ναύτη τὸ πανί κι' ὁ ἀέρας τώρα τοὺς ἐσπρωχνε τὴ βάρκα σὰ σφαῖρα.

Νέες τουφεκιές ἀκούστηκαν καὶ πάλι, ἀλλὰ τώρα πιά ἡ βάρκα βρισκόταν μακριά.

Ὁ ξένος ἄφισε τώρα τὸ τιμόνι καὶ πλησίασε τὸ Σολομών.

— Σ' ἓνα τέταρτο θάμαστε στο πλοῖο. Μπορεῖτε νὰ περιμένετε;

Ὁ Σολομών κούνησε τὸ κεφάλι.

— Naί, ναί, εἶπε, δὲν εἶναι τίποτε, θὰ περιμένω. Εὐχαριστῶ.

Κρατοῦσε τὴ μικρὴ Λεβάντα ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἡ μικρὴ τὸν κοίταξε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτα ἀπὸ τὸ δράμα ποὺ εἶχε γίνε.

— Ὑποφέρεις, παπού-Σολομών; ψιθύρισε.

— Ὁχι, ὄχι, παιδί μου. Εἶμαι χαρούμενος, γιατί θὰ σὲ πάω στὴ μαμά σου.

Καὶ καθὼς τὰ δύο παιδιά ἀκουμποῦσαν τὸ κεφάλι τους στὰ γόνατά του, ὁ γέρος βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Γιατί ἄραγε τῶς κάμει αὐτό; Ὅτε κι' ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Κᾶτι πὺδ δυνατό ἀπ' αὐτὸν τὸν εἶχε σπρώξει. Εἶδε τὰ ὅπλα ποὺ σημάδευαν καὶ καθὼς συλλογίστηκε, ὅτι κάπου κοντὰ περίμενε μὲ λαχτάρα μιὰ μητέρα, κι' ὅτι μπορούσε νὰ τῆς πῆγαιναν ἓνα παιδάκι σκοτωμένο, ὤρμησε χωρὶς νὰ τὸ σκεφθεῖ περισσότερο καὶ προσφύλαξε μὲ τὸ γέρινο κορμί του, τὸ μικρὸ σωματάκι τοῦ παιδιοῦ. Ἡ σφαῖρα βρῆκε αὐτὸν καὶ τώρα τοῦ φαινόταν ὅτι εἶχε ἐξαγοράσει πᾶν στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ ὅλα τὰ κρίματα τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς του.

Δὲν πονοῦσε, ἀλλὰ τὰ χέρια του ἔκα-

γαν καὶ τὰ χεῖλια του εἶχαν ξεραθεῖ σὰ νάχε πυρετό. Βύθισε τὰ δάχτυλά του στο νερό κι' ἡ ψυχρά αὐτὴ τὸν ἀνακούφιζε. Μόνο ποὺ διψοῦσε, διψοῦσε πολύ. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσει κανένα, καὶ περίμενε ἀμίλητος.

Ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς Λεβάντας τὸν ἐξήγησε ἀπὸ τίς σκέψεις του.

— Παπού, τὸ βαπόρι!

Ἀνοίξε τὰ μάτια του.

Ἐκεῖ κοντὰ φαινόταν ὁ σκοτεινὸς ὄγκος ἑνὸς μεγάλου πλοίου. Ἐνα φῶς ἀναψε στὴν πλώρη κι' ἔσβυσε ἀμέσως.

Ἦταν τὸ σύνθημα.

Σὲ λίγο ἡ βάρκα κατέβασε τὸ πανί καὶ ζύγωσε τὸ πλοῖο. Ἐβρίξαν τὴ σκάλα καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ πάνω.

— Λοιπόν... Πῆγαν ὅλα καλά;

— Θὰ σὰς πῶ, ἀπάντησε ὁ ξένος.

Μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀκούστηκε τότε στο σκοτάδι.

— Λεβάντα! Λεβάντα!

— Μαμμάκα!

— Θεέ μου! Θεέ μου! Σ' εὐχαριστῶ!

Ἦταν ἀπὸ ἓνα λεπτό, ἡ μικρὴ Λεβάντα πῆδησε ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά τοῦ ναύτη, ποὺ τὴν ἀνέβασε στο πλοῖο, κι' ἔπεσε σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκυλιά τῆς μαμῆς τῆς, γελώντας καὶ κλαίγοντας μαζὺ: «Μαμμά, μαμμά, μαμμά!»

Ὁ Δίκ δὲν καταδεχόταν καμμιὰ βοήθεια κι' ἀνέβηκε μοναχὸς μὲ τὸ πανέρι του στο χέρι. Ἀλλὰ τὸν καίμενο τὸ Σολομών τὸν ἀνέβασαν μὲ πολλὴ δυσκολία. Ὁ δυστυχισμένος γέρος εἶχε ἐξαντληθεῖ ἀπὸ τὴν αἱμορραγία, κι' ὅταν τὸν ἀνέβασαν στο κατὰστρωμα, εὐθὺς ἐλιποθύμησε. Ἐτσι δὲ μπόρεσε νὰ ἰδεῖ ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοῦ προξενόυσε τόση εὐτυχία: τὴ χαρὰ τῆς Λεβάντας, ὅταν ξαναβρῆκε τὴ μαμμά τῆς.

Ὁ ξένος πληροφόρησε μὲ λίγα λόγια τὸν πλοίαρχο γιὰ ὅσα εἶχαν συμβεῖ, καὶ καθὼς ξάπλωναν προσεχτικά τὸ Σολομών πάνω σ' ἓνα καραδόπανο, ἓνας ναύτης ἔτρεξε μὲ φωνάξει τὸ γιατρό.

Ἐκεῖνος γονάτισε πλάι στον πληγμένο κι' ἐξέτασε τὴν πληγή. Ἀπομάκρυνε τὰ παιδιά καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς γυναικῆς ἔκοψε τὸ ματωμένο πουνάμισο.

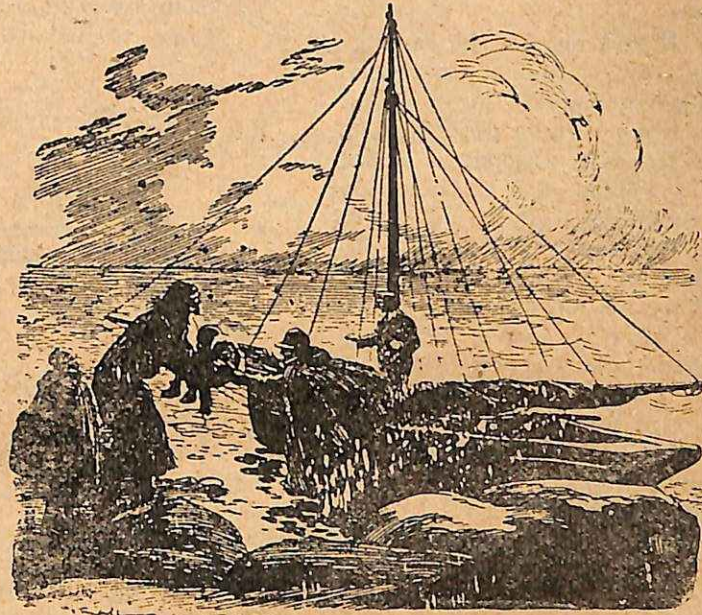
Ἡ πληγὴ φάνηκε μικρὴ καὶ ἀσήμαντη. Ἀλλὰ ὁ γιατρός κούνησε τὸ κεφάλι κι' εἶπε στον πλοίαρχο λακωνικά:

— Εἶναι χαμένος!

— Θεέ μου! στέναξε ἡ γυναίκα.

Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεξαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

— Μποροῦμε νὰ τὸν κατεβάσουμε

«Ὁ Σολομών τοῦδωσε τὴ Λεβάντα...» (Σελ. 316, στ. α')

κάτω; ρώτησε ὕστερα ὁ πλοίαρχος.

— Ὁχι, εἶπε ὁ γιατρός, κάθε κίνηση εἶναι ὀλέθρια. Καλύτερα νὰ τὸν ἀφήσουμε ἔδω στον ἀέρα. Ἀλλωστε, θαρρῶ πῶς δὲ θὰ βασιτῆξει καὶ πολὺ...

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινε μιὰ στιγμή ἀμίλητος.

(Τὸ τέλος στο ἐρχόμενο

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

† ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΡΚΟΡΑ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

[Ἐκατὸ χρόνια συμπληρώθηκαν ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ μεγάλου Κερκυραίου ποιητοῦ Γερασίου Μαρκορά. Καὶ στὴν Κέρκυρα γιορτάστηκαν πρὸ ὀλίγου τὰ ἑκατόχρονα του, μαζί μὲ τὰ ἑκατόχρονα ἑνὸς ἄλλου σοφοῦ Κερκυραίου, τοῦ Ἰακώβου Πολυλά. Ὁ ἐκεῖ Φιλεκαπιδευτικός «Ὁμιλος κι' ἡ λογία κυρία Εἰρήνη Δεντρινῶ εἶχαν τὴν πρωτοδοξία.

Ὅλοι γνωρίζουν βέβαια τὸν Γεράσιο Μαρκορά. Εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ «Ὁρκου», τοῦ «Ἀρῶνα» καὶ τῶν ἄλλων θαυμαστῶν ποιημάτων. Ὡς μνημόσυνο, ἀναδημοσιεύω ἔδω ἐν' ἀπὸ τὰ καλύτερά του, τὴν «Ἀληθινὴ Εὐτυχία» — καὶ σὲ ὅσους θέλουν νὰ μάθουν περισσότερα γιὰ τὸν Μαρκορά, συστάω τὸ πανηγυρικό τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας», ὅπου γράφουν τὴ γνώμη τους ὅλοι οἱ ἑλληνες λόγιοι, καθὼς καὶ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τῆς «Νέας Ἑλλάδας», ὅπου δημοσιεύεται ἡ «Καλοκαιρινὴ Βραδυά», ἀνέκδοτο ποίημα τοῦ μεγάλου Κερκυραίου, ποὺ ἀντίθετα μὲ ὅ,τι συμβαίνει συνήθως μὲ τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν ποὺ μένουν ἀδημοσίευστα, τυχάνει νὰ εἶναι κι' ἐν' ἀληθινὸ ἀριστοῦργημα. — Σ. τ. Δ.]

Ἀπὸ τ' Ἀργεῖς ἐκκινεῖται,
Ποῖν ἡ αὐγὴ τ' ἀστέρια σβύσῃ,
Κόσμος ἀπείρος, ποὺ πάει
Στὸ Ναὸ νὰ προσκυνήσῃ.

Μύρια ζῶα ποδοβολοῦνε
Τρέχουν ἄμαξες πολλές,
Καὶ τὴν Ἥρα ὑμνολογοῦνε
Ἀναρίθμητες φωνές.

Ὅτε γέρος, ποὺ στὴν κλίνη
Ἐχε μὴνες παραδεῖρει,
Ὅτε ἀνήλικος ἀφίνει
Τῆς Θεᾶς τὸ πανηγύρι.
Πῶς ἀκόμα ἐκεῖθε λείπει;
Στοῦ σπιτιοῦ τῆς τὴν αὐλή
Ἡ τρισεβάστη Κυδίπη
Τί ζητάει, τί καρτερεῖ;

Εἶχε σύναυγα προστάξει,
Ποῖν κανεὶς τὸ δρόμο πάρη,
Νὰ τῆς φέρουν γιὰ τ' ἄμαξι
Ἐνα κάτασπρο ζευγάρι.
Ἄλλ' οἱ ταῦροι θὰ βοσκοῦσαν
Σὲ λιβάδια μακρινά,
Καὶ θλιμμένη τὴ θωροῦσαν
Δυὸ φιλόστοργα παιδιά.

Δὲν ἐστάθηκαν πολλήπορα
Σὲ μιὰν ἀνεργὴ ἀπορία.
Νά! — τ' ἄμαξι ἀπὸ τὴ χώρα
Βγαίνει, χύνεται μὲ βία.
Δίχως ποῦθεν νὰ μείνῃ,
Μὲ ἀκατάπαυτην ὁρμή,
Δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφίνει,
Καὶ περνάει σὰν ἀστραπή.

Ἀγκαλιὰ καὶ τόσοι κρότοι
Γύρω ἤχοῦνε στὶς πεδιάδες,
Τ' ἀκούν ποῦρχεται κι' οἱ πρῶτοι
Κ' οἱ στεργοὶ προσκυνητάδες.
Σταματοῦν τὸ βλέμμα φέρουν
Ὅτε πρέπει νὰ φανῇ.
Νά το! — οἱ νέοι τ' ἄμαξι σέρουν,
Κι' εἶναι ἡ μάννα τους ἐκεῖ!

Ζήτω ἀμέτρητα βοῖζουν,
Ἐνομένα στον ἀέρα
Μὲ φωνές ποὺ μακαρίζουν
Τὴν καλότυχῃ μητέρα!
Καί, ὡς περνοῦν τὰ παλληκάρια,
Στὰ ἰδρωμένα τους μαλλιά
Πέφτουν πρᾶσινα κλωνάρια
Ἀπὸ δάφνη καὶ μυρτιά.

Μὲς στὴ μέση ἀπὸ τὸ πλῆθος
Ἡ Κυδίπη κατεβαίνει,
Μὲ τὸν Ὀλύμπιο στο στήθος,
Μὲ τὴν ὀρη δακρυομένη.
Δὲν ἄργεῖ στο μέρος πάει
Ποῦ λατρεύεται ἡ Θεά.
Λίγα λουλούδια σκορπᾷ
Καὶ προσεύχεται θεοῖα:

— Μὴν ἰδῇ καθόλου ἐκεῖνο
Ποῦ τολμῶς νὰ δώσω τώρα.
Ὅσα κλάματα ἐγὼ χνῶ
Δέξου, ἀντὶς ἀπ' ἄλλα δῶρα.
Σ' ἐξορκίζω! κάμε ὡ Θεῖα,
Στὰ παιδιά μου νὰ δοθῇ
Ἡ καλύτερη εὐτυχία
Ὅπου βρίσκεται στὴ γῆ.

Πῶς δέστανε! μὲ πόση
Τῆς ψυχῆς οὐδυνία πύρα
Καὶ τὰ μάτια εἶχε σηκώσει
Καὶ τὸ γοῦ κατὰ τὴν Ἥρα!
Ἐκεῖ! ἔπειτα νὰ φῇ,
Καὶ γυρνώντας ταπεινά,
Τὰ δύο τέκνα τῆς ἐκκινεῖ
Χάμου ἀκίνητα — νεκρά!

EDGARD POE

Ο ΚΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ

ή ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ο Δίας σήκωσε την περγαμνή, τύλιξε μέσα τον κάραβο και μου τον έδωσε. Σε λίγο ξεκινήσαμε να γυρίσουμε στο σπίτι. Στο δρόμο άπανησαμε τον ύπολογαγό που, καθώς σου είπα, με παρακάλισε να του δανείσω τον σπάνιο κάραβο για να τον ζωγραφίσω. Του τον έδωσα λοιπόν και τον έβαλε στην τσέπη του χωρίς την περγαμνή, που κι εγώ, άσυνείδητα φαίνεται, την έχωσα στη δική μου.

«Θυμάσαι βέβαια, πώς όταν κάθησα στο τραπέζι να σου σχεδιάσω τον κάραβο, δεν βρήκα πουθενά χαρτί κι' έψαξα στις τσέπες μου μὴν έβρισκα κανένα παλιό γρ μμα, ή τίποτ' άλλο για να αναπληρώσω Κι' έβγαλα το ξεχασμένο κουρέλι της περγαμνής. Σου έκθέτω με ακριβολογία όλες αυτές τις λεπτομέρειες, γιατί, καθώς θα ιδής, καμ-

μιά δεν είναι περιττή και χωρίς σημασία.

«Πιθανό τώρα να με θεωρήσει και σύ, έπως πολλοί άλλοι, οπτασιόστη και φαντασιόκοπο. Άλλα δεν είμαι. Προσέχω μόνο. Κι' έτσι, πολλές φορές, κατορθώνω να βλέπω πράγματα που οι άλλοι ούτε τα φαντάζονται. Έτσι και σ' αυτή την περίπτωση, δεν έλειψα να συνδυάσω, σαν κρίκους της ίδιας αλυσίδας, το ναυάγιο της βάρκας στην παραλία εκείνη και την ανεύρεση, εκεί κοντά στα λείψανά της, ενός κομματιού περγαμνής που είχε ζωγραφισμένο ένα κρανίο. Και καθώς ξέρεις, το κρανίο είναι το έμβλημα της πολεμικής σημαίας των πειρατών.

«Σκέφτηκα ακόμα, πώς σε περγαμνή, που είναι πολύ πιό ακριβή και δύσ- χρηστη από το κοινό χαρτί, σπάνια συμβαίνει να γράφονται ασήμαντα πράγματα. Αύτη ή σκέψη μ' έκαμε να συμπεράνω πως ύπῆρχε κάποια απόκρυφη σχέση ανάμεσα στη νεκροκεφαλή και στα συντρίμια της βάρκας στ' ακρογιάλι. Έπειτα, το σχήμα της περγαμνής ήταν ορθογώνιο μα- κρουλό, έμοιο κι' απαράλλαχτο μ' εκείνα όπου γράφονται συνήθως τα έπίσημα έγγραφα.»

Έδω έκοψα το φίλο μου με την έρώτηση: — Άλλα πρό όλίγου μου είπες, ότι άπάνω στην περγαμνή δεν ύπῆρχε κανένα άλλο σχέδιο, όταν σὺ ζωγράφισες τον κάραβο. Τί σχέση λοιπόν μπορεί να ύπάρχη ανάμεσα στη βάρκα και στο κρανίο, τη στιγμή που, κατά τα

λόγια σου, το κρανίο ζωγραφίστηκε ό- πωςδήποτε στην περγαμνή άφ' όυ έσύ ζωγράφισες τον κάραβο;

«— Μά έδω ακριβώς ήταν το μυστήριο, εξακλούθησε ό Λέγκραν, που δεν άργησα να τό διαφωτίσω με την ακόλουθη σειρά συλλογισμών: Όταν σχε- διάσα τον κάραβο, δεν ύπῆρχε άπάνω

Ο Δίας σήκωσε την περγαμνή... (Σελ. 318, στ. α'.)

στην περγαμνή καμιά εικόνα κρανίου. Άμέσως κατόπι σου έδωσα την περγαμνή και δεν έπαψα να σε κοιτάζω ως τη στιγμή που μου την ξανάδωσες. Είναι βέβαιο λοιπόν, ότι ούτε σὺ ζωγρά- φισες το κρανίο, ούτε κανένας άλλος ύστερ' από σένα. Που θα πῆ, ότι ή εικόνα του κρανίου προύπηρχε. Άλλα πώς δεν την είχα ιδεί πρώτα, και τώρα ά- ξαφνα την έβλεπα; Για να έξηγήσω αυτό το άνεξήγητο, προσάθησα να θυμηθώ με ακρίβεια όλα όσα έγιναν στο μικρό εκείνο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη στιγμή που σου έδωσα την περγαμνή, ως τη στιγμή που μου την ξανάδωσες.

«Αν θυμάσαι, ό καιρός ήταν ψυχρός και σὺ καθόσουν πολύ κοντά στη φωτιά. Κι' ακριβώς τη στιγμή που πήρες στα χέρια σου το σχέδιό μου, και πριν προφτάσης να τό ιδής, εισόρμησε στην καλύβα και χύθηκε άπάνω σου ό σκύλος μου Βόλφ, που άρχισες να τον χαϊδεύεις με τ' άριστερό σου χέρι, ενώ τό δεξί σου κρεμόταν ανάμεσα στα γόνατά σου άντικρύ στη φωτιά. Έγώ τότε φοβήθηκα μὴν καή ή περγαμνή, και μάλιστα έτοιμαζόμουν να σου πῶ να προσέξεις: αλλά πριν προφτάσω να τό κάμω, έσύ απομάκρυνες τό σκύλο, σήκωσες τό χέρι σου κι' άρχισες να παρατηρήεις τό σχέδιό μου. Άντί για κάραβο, είδες κρανίο. Έπειδή όμως ύπῆρχε κι' ό κάραβός μου σχεδιασμένος από τόλλο μέρος, συμπέρανα άπ' όλα αυτά πρώτο: ότι ή επέμβαση του σκύλου σ' έκαμε, χωρίς να τό καταλάβεις, να γυρίσεις την περγαμνή αλλοιότιχα παρά έπως σου την είχα δώσει, και να ιδής ότι εκείνο που είχα ζω- γραφίσει έγώ στη μιά όψη, αλλά εκείνο που είχ' έμφανιστεί στην αντίθετη.

(Άκολουθεί) Μεταφρ. Έμ. Ρ. και Γρ. Ξ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Έθνικόν Άριστέιον Γραμμάτων και Τεχνών)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα της δ. ΛΙΔΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι άνθρωποι τρέχουν, ξεφωνίζουν σταυροκοπιούνται, παρακαλούν Θεό κι' Άγίους να τους γλυτώσουν. Άλλα ξε- φωνητά τους αποκρίνονται άπ' τη γει- τονιά, άλλοι τοίχοι, πιό μακριά, γκρε- μίζονται με κρότους φοβερούς.

Στο πλάτωμα καταφεύγουν όλοι οι γείτονες, άντρες, γυναίκες, γέροι, παι- διά. Κι' ό Πετράκης, κι' ό μπάρμπα- του, κι' άλλοι που τους βλέπαμε καθε- μέρα, κι' άλλοι που τους βλέ- παμε πρώτη φορά. Είναι οι περισσότεροι με τα νυχτικά τους, άσπροι σά φαντάσματα, γλωμοί. Άλλοι στέκονται όρ- θοί, άλλοι είναι γονατιστοί γάμω, άλλοι μιλούν άσυνάρ- τητα, άλλοι δεν προφέρουν λέξη. Τους έχει πιάσει άφ- σία και με μάτια γουρλωμένα κοιτάζουν σά χαμένοι, οι κα- κόμοιροι...

Ένα μόνο φανάρι μάζ φω- τίζει. Τάλλα γύρο έπесαν, πλακώθηκαν, έσδυσαν. Μά και τό μονάκριβό του εκείνου τό φως χάνεται μέσ' στη σκόνη. Πολλοί βήχουν.

Σε λίγο να και δεύτερος δυ- νατός σεισμός που άπογκρε- μίζει τα ρημάδια του πρώτου. Και σε λίγο τρίτος, τέταρτος, πέμπτος... Η γή δεν παύει τό χορό της. Και τα σπίτια που στέκονται ακόμα όρθά, είναι τόσο ρημαγμένα, που κανένας δεν τολμά να ξανα- μπη μέσα.

Έκει έξω, στο πλάτωμα, θα περάσουν όλοι τη νύχτα. Και μες μά- λιστα για ένα λόγο παραπάνω: Δεν εί- χουμε πιό σπίτι, δεν είχαμε κάμαρα! Καθώς είδαμε και βεβαιωθήκαμε άφ' όυ κάθησε λίγο ή σκόνη, όλη ή σοφίτα κι' όλο τό άπάνω πάτωμα της «Αφθονίας» είχαν γκρεμιστεί!

Θάρμα είναι πώς γλυτώσαμε και τη ζωή μας! Τά ρούχα μας έμωσ, ό,τι εί- χουμε και δεν είχαμε, ήταν πλακωμένα κάτω άπ' τα έρείπια. Εύτυχώς που δεν είμαστε όλωσδιόλου γυμνοί. Κι' αυτό τό χρωστούσαμε στο προαίσθημα του Μαυ- ρούκου.

Άμα πέρασε λίγο τό μεγάλο κακό, τό πρώτο πράγμα που συλλογίστηκε ό Πανάγαρης, ήταν τα ποντίκια κι' ή καρ- δερίνα. Έγώ πάλι τό πρώτο που θυμή- θηκα, ήταν τα μωρουδιότικά μου. Για

τίποτ' άλλο δέ μ' ένοιαζε. Έκείνα ό- μως δεν ήθελα να τα χάσω.

Με κινδύνο τότε της ζωής μου, ξανα- γύρισα στο ξενοδοχείο, άνέδηκα βρες σκάλες έμεναν στη θέση τους, κι' άρχι- σα να ψάχνω στα έρείπια. Είχα κατα- φέρει να πάρω μαζί μου και τό Στέλιο, τον ύπηρέτη, που μου έφεγγε μ' ένα κε- ρί. Άλλά δέ βρήκα παρά τό επανωφό- ρι του Πανάγαρη, τό καπελλάκι της Νί- νας και τα παλιά παπούτσια του Φάνη.

«Στο πλάτωμα, όπου καθύσαμε να ξεμερωθούμε...»

Η ξύλινη κασελίτσα μου άφαντη, πλα- κωμένη βέβαια κάτω άπ' τις πέτρες, τα τούβλα, τα ξύλα και τους ασέστες!

Γύρισα στο πλάτωμα άπελπισμένος. Μά ό Πανάγαρης με παρηγόρησε.

— Δεν είναι ζωντανά να σου φοφή- σου, μου είπε. Θα τα ξεθάψουν και θα σου τα δώσουν. Η αν δεν είμαστε' έδω, θα σου τα στείλουν. Μόνο τα ζωντανά μας να ιδούμε τί έγιναν... Τί μούρθε να τ' άφήσω άπόψε στο καφενείο!... Δέ βαστώ! Θα πάω να ιδώ!

— Μά τώρα, νύχτα... Δέ βλέπετε που κάνει ακόμα σεισμούς;

— Τώρα, τώρα! Πως πήγες έσύ για τα δικά σου;

— Να σάς συντροφέω λοιπόν κι' έγώ,

— Κι' έγώ! είπε ό Φάνης.

Άφήσαμε τη Νίνα στην άγκαλιά της

κυρίας Μαργαρίτας και τη Δώρα στην άγκαλιά της Νίνας, και ξεκινήσαμε, μ' ένα κλεφτοφάναρο που βρέθηκε στο πλά- τωμα κατά τύχη.

Ο Πανάγαρης ξεκούφωτος, με τό πανταλόνι μόνο και τό πανωφόρι που εί- χα βρεί' ό Φάνης μισοντυμένος, με τα παλιά του παπούτσια' κι' έγώ ξιπόλυ- τος, όπως έτρεχα μικρός στο χωριό μου.

Ο Μαυρούκος όμως ντυμένος στην έν- τέλεια. Τί εύτυχημένοι οι σκύλοι που δέ βγάσουν ποτέ τη γούνα τους και δεν φοβούνται να τη χάσουν ούτε σε σεισμό!

Τό καλό ήταν που την ανοιξιάτικη έ- κείνη νύχτα δεν έκανε καθόλου κρύο. Με κόπο περνούσαμε τους σκοτεινούς και χαλασμένους δρόμους, που ήταν σπαρμένοι έρείπια. Τί καταστροφή! Παν- τοῦ σπίτι γκρεμισμένα ή μισογκρεμι- σμένα. Λιγοστά ήταν εκείνα που φαί- νονταν απέξω σά να μὴν είχαν πάθει τίποτα.

Κι' όλοι οι δύστυχοι κάτοικοι στοῦς δρόμους, στις πλατείες, στα πλατώματα.

Την ίδια φριχτή εικόνα της δικής μας γειτονιάς, του δικού μας πλατώμα- τος, παρουσίαζε τη νύχτα εκείνη όλη ή Ζάκυνθος!

Φτάσαμε τέλος και στο μέρος που ή- ταν μιά φορά τό καφενείο του Νιόνιου και τό θέατρό μας' μά... δεν τα βρή- καμε! Τό Νιόνιο μόνο είδαμε κει έξω,

να κλαίη και να δέρνεται ό δύστυχος, μπροστά στα έρεί- πια της παράγκας του. Για- τί σχεδόν μιά παράγκα, μιά μεγάλη παράγκα ήταν τό κα- φενείο εκείνο. που σωριάστη- κε με τό πρώτο κούνημα. Ο Νιόνος μάλιστα μάζ είπε, — κι' αυτό φαίνόταν κιόλα άπ' τα χάλια του, — πως λίγο έ- λειψε να σκάσει, γιατί πλα- κώθηκε καθώς έτρεχε να βγῆ, και με πολλών κόπο μερικοί καλοί άνθρωποι τον ξεθάψαν ζωντανό άπ' τα τούβλα, τα ξύλα και τα κεραμίδια της σκεπής.

— Άμῆ τα ποντίκια μου τα κακόμοι- ρα; ρώτησε ύστερα ό Πανάγαρης' άμ' ή καρδερινόουλα μου!

Ο Νιόνος έπαψε τα κλάματα και του άποκρίθηκε με θυμό:

— Όχι, άδερφέ!... Έγώ κινδύνευα τη ζωή μου και σὺ μου λές τώρα για πον- τίκια και πουλιά!... Έγώ έχασα την περιουσία μου, και σὺ μου γυρεύεις κλου- διά!... Έμένα δέ μ' έγνοιασε για την κιθάρα μου, και θα μ' έγνοιαζε για τό Πανάραμά σου, χριστιανέ μου!

— Και πούς σου είπε για Πανόρα- μα; διαμαρτυρήθηκε ήσυχα ό Πανάγα- ρης. Για τα ζωντανά μόνο είπα... Και πάλι δέ σου τα γύρεψα. Ρώτησα μόνο μὴ γλύτωσαν κατά τύχη...

— Και πως να γλύτωναν; φώναξε ό

«Κοντά στα συντρίμια μιάς βάρκας...» (Σελ. 306, στ. γ'.)

Νιόνιος» δὲ μοῦ λὲς πῶς ἤθελες νὰ γλυτώσουν; . . Δὲ βλέπεις τὴ συμφορὰ ποὺ ἔπαθε ὁ τόπος; 'Εδῶ καράβια χάνονται, καὶ σεῖς, βαρκοῦλες, ποὺ πηγαίνετε! . . 'Ομορφο πρᾶγμα νά'λεγα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ γλύτωναν: ἐλάτε τώρα νὰ μοῦ βγάλετε τὴ Χιονοῦ καὶ τὴ Μπαμπανού! . . 'Αλήθεια, ἐγὼ σοῦπα νὰ τ' ἀφήσης ἀπόψε ἐδῶ. Μὰ τῆξερα πῶς θὰ γινόταν τέτοιο κακό; 'Εσύ. ἂν τῆξερες, ἄς τᾶπαιρνες.

— Ναι, ἐγὼ φταίω ποὺ σᾶκουσα! . .

— Καὶ τώρα τί νὰ σοῦ κάμω; 'Ε. στάσου λιγάκι νὰ γίνη ἡσυχία, νὰ σηκώσουμε τὰ χαλάσματα, νὰ βγάλουμε τὰ πρᾶγματα, αὐριο, μεθαῦριο καί . . ἂν θάνα ζωντανά. ἀκόμα καὶ τὰ ζωντανά σου, νὰ τὰ πάρης. 'Εγὼ δὲ θὰ σοῦ τὰ κρατήσω βέβαια. Οὔτε τίποτ' ἄλλο δικό σου.

'Ο Πανάγαρς θὰ συλλογίστηκε πῶς αὐριο ἢ μεθαῦριο, θάταν ἀργά. 'Ισως καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ κακομοῖρα τὰ ζωντανά του θάταν νεκρά μέσ' στὰ πλακωμένα κλουδιά τους. Καὶ δάκρυσε. Πρώτη φορὰ ἔδλεπα τὸν Πανάγαρ νὰ κλαίῃ. Καὶ δάκρυσα χωρὶς νὰ θέλω κι' ἐγώ.

'Ο Φάνης ὅμως ἔβαλε τὰ κλάμματα γιὰ καλὰ.

— 'Αχ, ἡ καϊμένη ἡ Χιονοῦ! . . ἔλεγε 'αχ, ἡ καϊμένη ἡ Γαλάτεια! . . Γιατί νὰ μὴ τὰ πάρουμε μαζί μας; Θὰ τὰ γλυτώνουμε! . .

Τὸ ἴδιο κι' ἡ Νίνα, ὅταν γυρίσαμε πάλι στὸ πλάτωμα καὶ τῆς δώσαμε τὴ θλιβερὴ εἰδηση. 'Ανθρωπος νὰ τῆς πέθαινε, δὲ θάκανε ἔτσι!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

'Αγαπητή μου ἀδελφή,

Δὲν ἔχουμε μάθημα σήμερα κι' ἐπωφελοῦμαι νὰ σοῦ γράψω ἕνα μεγάλο γράμμα. 'Εχω σχεδὸν ἕνα μῆνα νὰ σοῦ γράψω . . . Γελᾷς, πονηρή, καὶ λές: ἀφοῦ αὐτὴ ἔπαψε τίς κλαούνες της, δὲν τῆς κάνει πιά ἐντύπωση ὁ χωρισμός. 'Οχι, ἀδελφή μου, ἡ στέρησή σας πάντα μὲ λυπεῖ· μὰ εἶναι ἀλήθεια πῶς ἀρχισα νὰ συνηθίζω τὴ ζωὴ τῆς ἐσωτερικῆς. Οἱ διάδρομοι τοῦ σχολείου δὲν μοῦ φαίνονται πιά τόσο σκοτεινοί, οὔτε τὸ κτίριο τόσο μελαγχολικό. Οἱ συμμαθήτριές μου εἶναι πολὺ καλές· μὴ μάλιστα, ποὺ τὴν ἔχω στὸν κοιτῶνα πλάι μου, μοῦ εἶναι πολὺ συμπαθητικὴ γιατί μοῦ φαίνεται πῶς σοῦ μοιάζει. Τὴ λένε 'Αννα καὶ συμφωνοῦμε σὲ πολλὰ πράγματα· ἔχει διαβάσει σχεδὸν ὅ,τι κι' ἐγὼ καὶ δὲν τελειώνουμε νὰ λέμε τίς ἐντυπώσεις μας.

'Α, κι' ἕνα ἄλλο εὐχάριστο: ἡ δασκάλισσα ποὺ μὲ δέχτηκε τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἦλθα, ἡ κυρία Γ., βγήκε λι-

γάκι συγγενῆς μας. Προχτὲς ἀνακαλύψαμε πῶς ἔχουμε μιὰ μακρινὴ συγγενεὶα ἀπὸ τὸ θεῖο Κώστα. Μὲ συμπαθεῖ πολὺ καὶ μὲ παρηγορεῖ, μὲ συμβουλεύει· δὲν εἶναι διόλου σχολαστικὴ, ξέρεῖς . . .

'Ακουσε τώρα καὶ μιὰ κωμικοτραγικὴ ἱστορία. 'Η 'Αννα ποὺ σοῦ εἶπα, ἔχει μιὰ ἐξαδέλφη, τὴν 'Ελένη, ἔξυπνο καὶ καλὸ κορίτσι, μὰ λιγάκι ζωηρό. Προχτὲς τὴ νύχτα, ἀφοῦ πέσαμε ὅλες στὰ κρεβάτια μας καὶ μισοκοιμόμαστε, νὰ τὴν ἡ καλὴ σου, ἔρχεται στὸν κοιτῶνα μας (κοιμάται σ' ἄλλον αὐτὴν), μὲ τὸ νυχτικὸ, ξεκαρδισμένη στὰ γέλια. — 'Τί τρέχει; » τῆς λέει ἡ 'Αννα, ποὺ ἀπ' τὴν τρομάρα της μὴν εἶναι ἀρρωστη, δὲν κατάλαβε ποὺ γελοῦσε. — 'Παιδιά μου, λέει αὐτὴ, ἦλθα νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕν' ἀστεῖο: ὅταν πῆγα στὸν κοιτῶνα μου, ἦρθε τὴν κουδέρα μου σηκωμένη καὶ τὸ κρεβάτι μου ἀνοιχτό· λέγω τότε στ' ἀστεῖα: «εὐχαριστῶ τὴν ἄ β ρ ἂ ν δεσποινίδα ποὺ μοι ἔκαμε αὐτὸ τὸ κοπιμένο!» Καὶ τί μοῦ ἀπαντοῦν; — «Δὲν ἦταν ἡ ἄ β ρ ἂ μ (ἔχουμε μιὰ 'Ελένη 'Αδραάμ) ἦταν ἡ Μαρία!» — «Καλὰ νὰ πάθης!» τῆς εἶπαμε κι' οἱ δυὸ μ' ἕνα στόμα: «τί ἤθελες νὰ μιλήσης ἐλληνικοῦρες; . . Πήγαμε τώρα στὸ κρεβάτι σου καὶ αὐριο τὰ λέμε».

'Ὡς ἐδῶ θάταν καλὰ. Μὰ μὲ τὰ γέλια καὶ τίς κουδέντες χάσαμε τὸν ὕπνο μας. — 'Αννα, λέω τότε ἐγώ, πᾶμε νὰ τῆς ἀποδώσουμε τὴν ἐπίσκεψή καὶ νὰ τῆς ποῦμε κανέν' ἀστεῖο ποὺ δῆθεν μᾶς συνέθηκε; Μὴ καὶ δυὸ ἴσια στὸν κοιτῶνα τῆς 'Ελένης. Τὴ βρήκαμε ἀκόμη ξυπνή. — 'Ελένη, τῆς λέμε, φαντάσου, καϊμένη, ξεχάσαμε νὰ σοῦ ποῦμε τί μᾶς συνέθηκε τᾶπογεμα. 'Η κ. 'Υποδιευθύντρια μᾶς ἔδωκε ἕνα γράμμα νὰ τὸ πᾶν ὁ Πέτρος ὁ θυρωρὸς στὸν κ. Δ. — 'Νά, Πέτρο, τοῦ λέμε, εἶπε ἡ κ. 'Υποδιευθύντρια νὰ τὸ πᾶς στὸν π ρ ὁ ς β ν ὅ ρ ο ν.» Κι' ὁ θυρωρὸς: — «Καὶ ποὺ κάθεται αὐτὸς ὁ κ. Προσόνόρος;»

'Εσκασε ἡ 'Ελένη στὴ γέλια· μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὸ μαξιλάρι της, γελοῦσε, γελοῦσε, σιγὰ δῆθεν νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὰλλα παιδιά, κι' ἐμεῖς, κατενθουσιασμένες ποὺ ἄρρεσε τὸ ἀστεῖο μας, καμαρώνουμε. 'Εξαφνα τρίγκ! ἔτριξε ἐλαφρὰ ἡ πόρτα καὶ ὦ θέ μου! στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς κεντήλας, βλέπουμε νὰ μπαίνει ὁ σοβαρὴ κι' ἀλύγιστη . . ἡ κ. 'Υποδιευθύντρια, μὲ τὰ μαλλιά πλεγμένα κοτσίδα, καὶ μὲ τὸ κοντὸ πολκάκι ἀπὸ κόκκινη φανέλλα, κεντημένο στὸ γύρο μὲ ἄσπρο φεστόνι. . . Τὰ χάσαμε. . . Τώρα; . . 'Η 'Ελένη, χωμένη στὰ μαξιλάρια, ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ ἀνύποπτη, ἐνῶ στὸ πείσμα τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας, ὄχι μὴ, ἀλλὰ δυὸ Νιόβες στεκόνταν πλάι στὸ κρεβάτι της. . .

Πρώτη ἐγὼ συνῆλθα, καὶ στὴν ἐρώ-

τηση τῆς κ. 'Υποδιευθύντριας, ἀποκρίθηκα: — «Εἶναι ἀρρωστη ἡ 'Ελένη!» Θέ μου, πῶς εἶχα τὴ δύναμη νὰ πῶ αὐτὴ τὴν ψευτιά; 'Ενα κύμα ζεστὸ αἰσθάνθηκα νά'νεβαίνῃ ἀπ' τὴ ράχη μου καὶ κατακοκκίνησα· εὐτυχῶς τὸ φῶς τὸ ἀδύνατο μ' ἀποσκέπαζε. . . Καὶ τότε ἔγινε κάτι ποὺ δὲν περιμέναμε. 'Η κ. 'Υποδιευθύντρια, ἔσκυψε στὴν 'Ελένη, ποὺ μὲ κοίταζε κατάπληκτη γιὰ τὴν ψευτιά μου, ἔπιασε τὸ μέτωπό της καὶ: — «Μὰ αὐτὸ τὸ παιδί καίει, εἶπε, ἔχει πυρετό!» 'Η ἀλήθεια εἶναι πῶς ἀπ' τὸ γέλιο καὶ τὸ κουκούλωμα ἡ 'Ελένη ἦταν κατακοκκίνη· ἔπειτα ἡ παρουσία τῆς ἐξαδέλφης της καὶ ἡ δική μου, ποὺ ἔχω φῆμῃ γιὰ φρόνιμη, — (ἀδελφούλα μου, τί τύψεις ἔχω! ἀπὸ προχτὲς θαρρῶ πῶς τὴν κλέβω αὐτὴ τὴν ιδέα ποὺ ἔχουν γιὰ μένα)—ἴσως νὰ τὴν ἔπεισαν τὴν κυρία· ἴσως ὅμως νὰ τὸ ἔκαμε κι' ἐπιτόρνε γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήσει.

'Αμέσως λοιπὸν προσκαλεῖται ἡ νοσοκόμα, ἡ κ. Μαρία, καὶ ἡ καλὴ σου ἡ 'Ελένη κουβαλιέται ἀρον-ἀρον, νυχτικῶς, στὸ Θεραπευτήριο, ποὺ εἶναι στὸν τελευταῖο ὄροφο τοῦ κτιρίου. — Κυρία Μαρία, προστάζει ἡ κ. 'Υποδιευθύντρια, αὐριο νὰ μὴν καταβῇ ἡ 'Ελένη στὴν τάξη καὶ νὰ μὴ φάγῃ τίποτα, ἂν δὲν ἔλθῃ ὁ γιατρός. Καὶ σεῖς, δεσποινίδες, στὰ κρεβάτια σας καὶ ὕπνο, παρακαλῶ!

Τὸ πρῶτο ἦταν εὐκολο, μὰ τὸ δεύτερο; Μμμ! . . ποῦ νὰ βρεθῇ ὕπνος! Μ' ἔδασάνει ἡ ὑποψία ὅτι ἡ κ. 'Υποδιευθύντρια μᾶς κατάλαβε, καὶ προπάντων ἐκεῖνο τὸ βλέμμα τῆς 'Ελένης τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα—τί βλέμμα θύματος! — Καὶ τὴν ἐπαῦριο, πρώτη ὥρα, ἔχουμε Φυσικὴ μὲ πειράματα, ποὺ δὲν ἤθελε καθόλου νὰ τὴ χάσῃ. . . Μὴ στιγμὴ νόμισα πῶς θὰ μὲ διαφεύσῃ τὴ σὴν ἀπελπισία φανέρωνε ἡ φυσιογνωμία της; μὰ ὄχι! μὲ κοίταξε μόνο μ' ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, σὰν νὰ μοῦλεγε: «ἄχ! τί μοῦκαμες!» καὶ σιωπηλὴ ἀκολούθησε τὴ νοσοκόμα. . .

Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφούλα μου! κάποτε στὰ θρησκευτικὰ, ὁ καθηγητὴς μᾶς εἶπε πῶς «κάθε παράβασης καθήκοντος ἔχει μέσα της τὴν τιμωρία»· μὰ ποτέ μου ὡς τώρα δὲν εἶχα καταλάβει πόσο ἀληθινὸ εἶναι αὐτό. Δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ πρῶτ'. Πῶς κατρακυλᾷ κανεὶς στὸν κατήφορο τῶν ἀτόπων! Νά, γιὰ νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὰ κρεβάτια μας νὰ κάνωμε ἕν' ἀστεῖο, ἔφθασα νὰ πῶ ἕνα τόσο κακὸ φέμμα, καὶ τὸ χειρότερο, ἀντὶ νὰ τιμωρηθῶ ἐγὼ γιὰ τὴν ψευτιά μου, τιμωρήθηκε ἡ καϊμένη ἡ 'Ελένη, ἐνῶ μπόρουσε λαμπρὰ νὰ μᾶς διαφεύσῃ καὶ νὰ σωθῇ. Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν αὐτοθυσίαν της! . .

Σὲ γλυκοφιλῶ

TINA

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ

'Αγαπητοί μου,

ΠΙΣΤΡΕΦΩ ἀπὸ μιὰ καλλιτεχνικὴ κι' ἀποκαλυπτικὴ πραγματικῶς ἀπογευματινὴ στὸν «Παρνασσό», ὅπου ἡ κυρία Τζούλια 'Αμπελᾶ-Τερέντσιο παρουσίασε τίς μαθήτρίδες της στὴν ἀπαγγελία, κι' ὕστερα εἶπε κι' ἡ ἴδια μερικὰ ποιήματα, ἔλα συγχρόνως 'Ελλήνων ποιητῶν. . . Τί ὠραία τέχνη κι' ἡ 'Απαγγελία! Μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς συμπληρώνει τὸν ποιητὴ, τὸν ἐξηγεῖ, τὸν ὑπογραμμίζει, τὸν κάνει ὄχι μόνο πιὸ εὐνόητο, ἀλλὰ πιὸ μουσικό, πιὸ συγκινητικό, πιὸ ὑποβλητικό. . . 'Όταν διαβάζουμε ἕνα καλὸ ποίημα, ἔχουμε πάντα μιὰ συγκίνηση· ἡ συγκίνηση αὐτὴ δεκαπλασιάζεται ὅταν ἀκούμε τὸ ἴδιο ποίημα νὰπαγγέλλεται, μὲ τέχνη. 'Ενα καλὸ ποίημα μπορεῖ νὰ μᾶς ἀρέσῃ, λίγο ἢ πολὺ, καὶ μὲ τὸ ἀπλὸ διάβασμά του· ἀλλὰ τὸ ἴδιο ποίημα μᾶς ἀρέσει δέκα φορές περισσότερο ὅταν τὸ ἀπαγγέλλουν. Κάποτε μάλιστα, ποίημα ποὺ δὲν μᾶς ἄρεσε καθόλου, — προπάντων γιατί δὲν τὸ καταλάβαμε, — ὅταν τὸ διαβάσαμε, μᾶς φαίνεται ὠραιότατο ὅταν τᾶκούμε, σὰ νάταν ἄλλο, καινούριο.

Τὸν παλιὸ καιρὸ, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμη τυπογραφεῖα καὶ βιβλία, οἱ ἴδιοι οἱ ποιητές, — ραψωδοί, βάρδοι, τροβαδούροι, — ἔλεγαν τὰ ποιήματά τους, ἢ καλύτερα τὰ τραγουδοῦσαν, εἴτε μὲ δργανο, εἴτε καὶ μόνο μὲ τὸ στόμα. Καὶ σήμερ' ἀκόμα, ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυση εἶναι νὰκούς ἕναν ποιητὴ, μὲ φωνὴ καὶ μὲ τέχνη, νὰπαγγέλλῃ δικὰ του ποιήματα, ποὺ αὐτὸς βέβαια ξέρεῖ καλύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον πῶς νὰ τὰ τονίσῃ. 'Επειδὴ ὅμως δὲν βρίσκονται πάντα οἱ ποιητές, — ὅταν μάλιστα δὲν ὑπάρχουν πιά σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, — κι' ἐπειδὴ ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα καὶ νὰπαγγέλλουν, τοὺς ἀντικαταστάθουν ἄλλοι ποὺ ἔχουν ἀπὸ φυσικὸ τους τὸ χάρισμα καὶ τὸ δυνάμωσαν ἀκόμα μὲ μιὰν εἰδικὴ μελέτη καὶ ἀσκησιν. Εἶναι οἱ καλλιτέχνες τῆς ἀπαγγελίας, ἕνα εἶδος δραματικῶν ἡθοποιῶν· γιατί οἱ δυὸ τέχνες, — ἀπαγγελία καὶ ἡθοποιία, — ἔχουν μεγάλῃ συγγένεια μεταξύ τους, καὶ μάλιστα πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀρχίζουν μὲ ἀπαγγελία, γίνονται ὕστερα κι' ἡθοποιοί, ὅπως καὶ πολλοὶ ἡθοποιοὶ ἔξωρον ὠραιότατα νὰπαγγέλλουν τὰ λυρικά.

Κι' ἡ κυρία Τζούλια 'Αμπελᾶ-Τερέντσιο μποροῦσε νὰναί σήμερα· μιὰ ἔσοχη θεατρίνα. Προτίμησε ὅμως νὰ περιορίσῃ στὴν ἀπαγγελία. Σπούδασε, πῆρε δίπλωμα, τελειοποιήθηκε στὴν τέχνη της, καὶ τώρα εἶναι σὲ θέσιν νὰ τὴ μαθαίνῃ καὶ σ' ἄλλους. Εἶναι καθηγήτρια

τῆς ἀπαγγελίας, ἔχει μαθήτριες σὲ ὠδεῖα, σὲ παρθεναγωγεῖα, δίνει κι' ἰδιαίτερα μαθήματα. Κάθε τόσο κάνει καὶ μιὰ ἐμφάνιση στὸ κοινόν, δίνει μιὰν ἀπογευματινὴν μὲ ἀπαγγελία ποιημάτων ὀρισμένου κύκλου ἢ ὀρισμένου ποιητοῦ, στὸν «Παρνασσό» συνήθως, ὅπως ἔκαμε μὲ Σολωμό, μὲ Κάλβον, μὲ Βαλαωρίτη, μὲ Δημοσικὰ τραγούδια καὶ καθεξῆς. Καὶ πάντα στίς ἀπογευματινὲς αὐτὲς τῆς κυρίας Τερέντσιο, ποὺ τραβοῦν πολλὸν κόσμον, εἰσηγεῖται ἕνας γνωστὸς λόγιος, μιλώντας στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸν ποιητὴ τοῦ προγράμματος. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἡ κυρία Τερέντσιο ἔκρινε καλὸ νὰ παρουσιάσῃ καὶ τίς καλύτερές της μαθήτριες μὲ ποιήματα διαφόρων συγχρόνων λυρικών, κι' ἦλθε σὲ μένα νὰ τῆς κάμω τὴν εἰσήγησιν. «Δυὸ λόγια—μοῦ εἶπε, — θέλω νὰ πῆτε στὴν ἀρχὴ δυὸ λόγια γιὰ τὴ Σύγχρονη Ποίησιν στὴν 'Ελλάδα. . .»

Δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ τῆς τὸ ἀρνηθῶ. 'Οχι μόνον ἀπὸ ἐκτίμησιν, ἀλλὰ κι' ἀπὸ παλιά φίλια. Κόρη τοῦ ἐμψυγιστοῦ φίλου μου Τιμολέοντος 'Αμπελᾶ, τὴ γνωρίζω ἀπὸ δώδεκα χρόνων κοριτσάκι, ὅταν ἦταν κι' αὐτὴ Διαπλάσσοῦλα μὲ τὸ ψευδώνυμον Μελάχρα. Μ' ὅλες μου λοιπὸν τίς ἀσχολίες, κάθησα καὶ τῆς ἔγραψα τὴ σύντομη εἰσήγησιν ποὺ χρειαζόταν. 'Αλλὰ ἡ δυσκολία ἦταν νὰ τὴν πῶ, νὰ τὴ διαβάσω στὸν «Παρνασσό»! Γιατί αὐτὲς τίς ἡμέρες, τὰ δόντια μου. . . ἔκαμαν ἐπανάστασιν: ἕνα μοῦσπασε, ἄλλο ξεκουνήθηκε, ἀδύνατο νὰ προφέρω, ὑψώνοντας τὴ φωνή. Οὔτε εἶχα καιρὸ γιὰ . . . ἐπισυεῖ. Πῶς θὰ γινόταν; — 'Επιτέλους δρέθηκε μιὰ λύση: Θὰ πῆγαίνα στὸν «Παρνασσό», θὰνέβαινα στὸ βῆμα, ἀλλὰ θὰ ξητοῦσα συγγνώμην ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον καὶ θὰδῖνα τὸ χειρόγραφόν μου στὴν κυρία Τερέντσιο νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτὴ. Κανένας δὲν θάχανε. Κι' ἡ φτωχὴ μου εἰσηγησὴ θὰ κέρδιζε πολὺ ἀπὸ τὸ διάβασμα μιᾶς τεχνίτρας. . .

'Ετσι κι' ἔγινε. Κι' ἐγὼ εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰκούσω, ὄχι τόσο τὴν κ. Τερέντσιο, ποὺ πολλὰς φορές τὴν εἶχ' ἀκούσει καὶ θαυμάσει, ἀλλὰ τίς νέες της μαθήτριες, ποὺ καθὼς μὲ βεβαίαν ἡ ἴδια, «ἀξίζουν τὸν κόπον». 'Ὡ, εἶχε δικίον μὲ τὸ παραπάνω! Σπάνια, γιὰ νὰ μὴν πῶ ποτέ, ἀποκόμισα ἀπὸ τέτοιου εἶδους «παρουσίασιν» ὠραιότερες ἐντυπώσεις. 'Η κ. Τερέντσιο ἔχει καλὰς μαθήτριες, ἀλλὰ προπάντων ἔχει νὰ τίς ὁδηγῇ, νὰ τίς ἐμψυκώσῃ, νὰ τίς ἐμπνέῃ. Δυὸ προπάντων, ἡ δ. Νίνα Κεραμοπούλου κι' ἡ δ. 'Ηρώ Πεζοπούλου, — κόρες δυὸ σοφῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, — εἶπαν ποιήματα τοῦ Παλαμά, τοῦ Δροσίνου, τοῦ Παρόφου καὶ τοῦ Νιρβάνου μὲ τρόπο ποὺ μὲ συγκίνησαν ἀληθινά. 'Αλλὰ κι' ὅλο τὸ ἀκροατήριον συγκινήθηκε, γοητεύθηκε. Τὸ μαρτυροῦσαν τὰ ὀλόψυχα χειροκρο-

τήματα ποὺ χαιρετοῦσαν κάθε ἐμφάνισιν, μαθήτριας, — ἡ ἀποκάλυψη ὁβλεγα καλότερα.

'Η ὠραία τέχνη τῆς κυρίας Τερέντσιο ἦταν πρὸ πολλοῦ γνωστὴ. Σήμερα, στὸν «Παρνασσό», ἔδειξε πῶς ἔχει καὶ τὴν ἀκόμα ἴσως σπανιότερη τέχνη τῆς διδασκαλίας. Βγάζει μαθήτριες, νά! Εἶναι δασκάλοι καὶ δασκάλισσες τῆς ἀπαγγελίας ποὺ χαλοῦν τὰ ταλέντα ποὺ τοὺς ἐμπιστεύονται. 'Η κυρία Τερέντσιο τὰ φτιάχνει. Πῶς, δὲν ξέρω. Κάθε τέχνη ἔχει τὰ μυστικά της κι' ἐμεῖς μόνο τὰ ποτελέσματα βλέπουμε. Λοιπόν, τὰ ποτελέσματα τῆς διδασκαλίας αὐτῆς μᾶς φάνηκαν σήμερα θαυμάσια, καταπληκτικά. Θὰ συνιστοῦσα τὴν κ. Τερέντσιο, γιὰ δασκάλισσα τῆς ἀπαγγελίας, σὲ κάθε Παρθεναγωγεῖο, σὲ κάθε ἀκόμα Δραματικὴ Σχολὴ ὅπου τόσο χρειάζεται κι' αὐτὴ ἡ τέχνη. Καὶ τὴ συσταίνω σὲ κάθε φίλῃ μας ποὺ ἔχει ταλέντο καὶ πόθο νὰ τὸ καλλιεργήσῃ, νὰ τὸ ἀναπτύξῃ. Δὲν θὰδρίσκε ποθενὰ καλύτερον ὁδηγὸ κι' ἐμπνευστή!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

'Αδύνατο τὸ πῆδημα!

Παίρνετε ἕνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενον, — χαρτί, μπαστούνι, μαντήλι, — καὶ στοιχηματίζετε ὅτι θὰ τὸ βάλετε χάμω, ἀλλὰ κανεὶς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ πηδήξῃ. Τὸ στοιχίημα γίνεται δεκτό. Τότε πηγαίνετε καὶ τοποθετεῖτε τὸ ἀντικείμενον ἀπλοῦστατα δίπλα στὸν τοῖχο. Κ' ἐπειδὴ, γιὰ νὰ τὸ πηδήξῃ κανεὶς, δὲν εἶν' εὐκολο νά . . . ρίξῃ τὸν τοῖχο, κερδίζετε.

Δὲν μὲ νοιάζει.

Στοιχηματίζετε μὲ κάποιον ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀπαντήσῃ τρεῖς φορές κατὰ συνέχεια «δὲν μὲ νοιάζει», στίς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ τοῦ κάνετε. 'Αμα δέχῃ τὸ στοιχίημα, τοῦ λέτε: «'Ωραία μέρα σήμερα». 'Εκείνος φυσικὰ ἀπαντᾷ: «δὲν μὲ νοιάζει». Σεῖς ἐξακολουθεῖτε: «Τὸ πρόσωπό σας εἶναι μαῦρο»· πάλι σᾶς ἀπαντᾷ: «δὲν μὲ νοιάζει». Τότε ἀρχίζετε τὰ γέλια καὶ τοῦ λέτε δυνατά: «'Ε, λοιπόν χάσατε!» 'Εκείνος τότε ἀναγκαστικὰ θὰ σᾶς ρωτήσῃ «γιατί;» — κι' εἶται κερδίζετε.

Τὸ αὐτί.

Λέτε σὲ κάποιον ἀπὸ τὴν συντροφιά ὅτι θὰ τοῦ βάλετε στὸ χέρι κάτι τί· αὐτὸ τὸ πράγμα θὰ μπορῇ νὰ τὸ κρατῇ, νὰ τὸ κουρᾷ, νὰ τὸ τραβᾷ· ἀλλ' ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὸ βλέπῃ, μόνο ἐκεῖνος δὲν θὰ μπορῇ. 'Ολοι ἀρχίζουν νὰ λένε ὅτι δὲν εἶναι δυνατό· τότε σεῖς τὸν βάζετε νὰ κρατήσῃ τ' αὐτί του μὲ τὸ χέρι του, — κι' ἡ φάρσα ἔγινε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΛΙΣΗ ΜΟΥ

Όταν σέ πρωτογνώρισα
γλυκό μου αεροπλάνο,
ήμουνα και δεν ήμουνα
όχι ω χρόνω παιδί.

Και από τότε ήθελα
εις τα φτερά σου επάνω
να πέταγα σαν τα πουλιά,
να πέταγα πολύ.

Κι όταν σέ είδα χαμηλά
στούς δυο τροχούς σου επάνω,
αμέσως μ' εκρίθηκε
ιδέα τολμηρή.

Και είπα, «αεροπλάνο μου,
μαζί σου ως πεθάνω
από μαζί περάσουμε
μιάς ενδόξη ζωή!»

Αεροπόρος

ΣΤΗ ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΟΥ ΜΗΤΕΡΑ

Ω θάλασσα! Σὺ εἶσαι ἡ μάν-
να μου. Στὸ κῆμα σου γεννήθη-
κα. Στὸ κῆμα σου ἔνοιωσα τὴν
πνοὴ τῆς ζωῆς.

Ναί, σὺ εἶσαι ἡ καλὴ μου μη-
τέρα, ἀφοῦ ἄλλῃ δὲ γνώρισα. Πέ-
θανε μόλις ἀνοίξα γιὰ πρώτη φο-
ρὰ τὰ μάτια μου στὴ ζωὴ.

Τὸ κῆμα σου μοῦ τραγοῦδῃσε
τὰ πὺλ γλυκὰ ναυοῦσιματά. Τὰ
παιδικὰ μου δάκρυα σὺ τὰ δέ-
χτηκες στοργικὰ στὰ γαλανὰ νε-
ρά σου. Σὺ πάλι ἀκούσες τὰ γε-
λια τῆς χαρᾶς· στὶς πρώτες μου
εὐθυμίες, καὶ γελοῦσες μαζί μου
τὰ παιχνιδιάρικα κινήματά σου.

Έγερνα καμιά φορά μελαγ-
χολικὰ τὸ κεφάλι μου ἀπ' τὸ βά-
ρος τῆς φτώχειας καὶ τῆς δοφά-
νιαν μου· τότε, ἔφτανε νὰ ρίξω
τὰ βλέμματά μου σὲ σένα, γιὰ νὰ
νοιώσω πὼς δὲν εἶμαι μόνος!
Έτρεχα κοντὰ σου καί, παίζον-
τας μὲ τὰ κινήματά σου, ἔβρισκα
πάλι τὴ δύναμη τῆς ζωῆς, καὶ
ἀνθίξε στὰ χεῖλιά μου πάλι τὸ
χαμόγελο.

Σὲ λυπόμουν, καὶ σὲ θαύμαζα,
ὅταν ὁ ἀγέρας, φυσώντας μανια-
σμένα, σὲ σήκωνε σὲ πελώρια κύ-
ματα, μαῦρα, ἀφρισμένα, καὶ σ'
ἔριχνε πάνω στὰ χαλίκια τῆς ἀ-
κροθαλασσίας μὲ κρότο. Κι ὅ-
στερα σὲ τραβούσε ἀλύπητα πί-
σω, ἐνὸς σὲ προσπαθοῦσες νὰ
κρατηθῇς, γιὰ νὰ μὴ ξανανοιώ-
σῃς τ' ἀναστρέψω καὶ τὸ σπαρ-
ακτικὸ κτύπημα. Μὰ δὲν κατορ-
θῶνες παρὰ νὰ τραβᾷς μαζί σου
τὰ χαλίκια, μ' ἕνα παραπονηρι-
κό, ἀτέλειωτο μουρμουρητό.

Φεύγω, θάλασσα μου. Πάω σὲ
μέση πού δὲν βλέπουν θάλασσα,
σ' ἀνθρώπους πού δὲν ἀκουσαν
τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῶν κινήμα-
των σου.

Ένα χαλίκι παίρνω ἀπ' τὰ μύ-
ρια τῆς ἀμμουδιάς. Έχει καὶ τὸ
δικό σου, γιὰτὶ δέχτηκε τ' ἀπει-
ρα φιλημάτα σου ἀπ' τὰ τρελλὰ
κινήματά σου. Θὰ τὸ ἔχω φυ-
λαχτό μου, κι ἴσως τῆς τύχης
μου εἶναι νὰ ξανἀλθω κοντὰ σου.

Αρετίμης

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ ΑΚΟΜΑ...

Μιά ἀρρώστια με κράτησε
τέσσερα χρόνια μακριὰ ἀπὸ τὸ
σχολεῖο, καὶ γιὰ τοῦτο ἄμα ξε-
ναπήγα — δυὸ χρόνια ἤθελα νὰ
τελειώσω νὰ τὰ χάσω; — τὰ μα-
θήματα μοῦ φάνηκαν «ὀλίγον τι
Κινέζικα». Μὰ τί νὰ γίνῃ; Ἡ-
μουν βέβαια μεγάλη πιά, μὰ ἡ
δρεξὴ δὲ μοῦλειπε. Ὑστερα εἶ-
χα σκοπὸ νὰ μὴν εἶμαι καὶ «πρό-
τυπον μαθητρίας» ὅπως ἄλλοτε,
γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθήματα,
θάρρα κι' ἄλλους μελεάδες στὸ
σπίτι, σὰ μεγαλύτερη ἀδερφή.
Θάφιναν τὶς δάφνες καὶ τὰ δεκά-
ρια γιὰ τὶς μικρότερες...

Ὡστόσο μ' ἀπειρή εὐχαρίστηση
ξανανοίξα τὸν Ὀμηρο καὶ τὸν
Δημοσθένη. Γίνεκα σωστὴ μα-
θητρούλα. Ἀκόμα εἶχα καὶ χτυ-
ποκάρδια γιὰ τοὺς βαθμούς.

Ὅλες οἱ συμπαθήτορές μου
εἶναι καλὰ κορίτσια, ἄλλα με-
γάλα — σχηματισμένες πιά γυναί-
κες — κι' ἄλλα μικροσκοπικά, ζα-
ρωμένα, μὲ κοντὲς κάλτσες. Δια-
βολάκια ὅμως. Οἱ γλωσσίστρες
τους κόβουν καὶ ὀρθούν ἀδιά-
κοπα. Ὁ δύστυχος ὁ καθηγη-
τῆς στιγμὲς — στιγμὲς ἀγωνίζεται
νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν.

Μὰ θὰ σπῶσας ἐπιτέ-
λους, σεῖς ἐκεῖ-κάτω!

Δὲν εἶμαστε μεῖς, κύριε κα-
θηγητὰ, ἀκούγεται μιὰ φωνή.
Καὶ τὸ κουβεντολοῦ ἐξακολου-
θεῖ. Ὁ λόγος γιὰ κνηματολο-
γικοὺς ἀστέρες. Στίβες στὰ βι-
βλία οἱ φωτογραφίες ὄλων τῶν
ἡθοποιῶν, ἄλλες κοιμένες ἀπὸ
περιονιδία, ἄλλες ἀπὸ προγοῦ-
ματα.

Γιὰ κοίτα, καίμενη, τὴ Λί-
λιαν Γκὺξ ἐδῶ. Εἶναι τρελά!

Ναί, ναί, καίμενη, εἶδες!
Καί... ἔπειτα συνέχεια, ἐνῶ
ὁ δῆμος σπῆν, πεταμένους παρὰ-
ρα, μοιάζει σὰν παραπονεμένος.

Μὰ δὲν ἔχουν ἄλλο τίποτα
νὰ μιλήσουν οἱ χριστιανές! μου-
μουρίζω φουρισμένη στὴν πλατ-
νὴ μου...

Δίνα Διναροπούλου! ἀ-
κούγεται ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ
καθηγητῆ, λέγει ἀπ' τὴ θέσιν σου
παράνοτα.

Μὰ πού νὰ βρῇ τὸ παρακάτω,
ἀφοῦ οὔτε τὸ παραπάνω δὲν ξε-
ρεῖ! Κάτι βέβαια σφυρίζουν πρὸς
τό... σύστημα ἀντικείμενο οἱ ἀ-
πολίω της, μὰ δὲν τὰ σπάζει.
Κάθετα μοφάζοντας, ἐνῶ τὸ
πρόσωπό της ἀλλάζει δεκαπέντε
θωριές.

Δὲν πειράζει, τὰ μαθαίνει
τοῦ χρόνου, τῆς φωνάζει εἰρω-
νικὰ ὁ καθηγητῆς.

Εἶναι, βλέπετε, κι' αὐτὸ στὴ
μέση; θὰ προβιβάσω; θὰ μελ-
νω; Μερικὲς τόχουν πάρει στωϊ-
κώτατα ἀπόφαση.

Μὰ ἀφοῦ δὲν τὰ καταλα-
βαίνω τὰ μαθηματικά, μοῦλεγε
τις προάλλες μία, τί θὲς νὰ
γράφω;

— Πρόσεξε στὴν παράδοση νὰ

δῆς πού θὰ τὰ καταλάβεις.

Μὰ πού νὰ τὸ νιώσῃ! Ὑστε-
ρα πὼς ν' ἀφίσῃ καὶ τὴν «Κινη-
ματογραφικὴ Ἐπιθεώρησι» τῆς.

Στὰ τελευταῖα θραυτὰ ἰδίως
ὁλόκληρη βιβλιοθήκη κυκλοφο-
ρεῖ ἐλεύθερα... κατὰ τὸ μάθη-
μα. Ἀ, καίμενα κορίτσια, ἀν ξε-
ρατε τί χάνετε!

Σὰν χτυπήσει τὸ κουδούνι, τὸ
τί γίνεται δὲν περιγράφεται. Ἀλ-
λὴ φωνάζει, ἄλλῃ πηδᾷ τὸ θρα-
νὶο γιὰ νὰ τρέξῃ στὴ φίλη της,
(εἰμαστε παρὲς-παρὲς), ἄλλες
γελοῦν, μιλοῦν μαζί, ἐνῶ συγ-
χρόνως ἡ καθεμιά κλειδώνει θο-
ρυβοδέστατα τὴν τσάντα της ἢ
καπελλώνεται. Κάπου-κάπου ὁ-
μως ξεχωρίζουν δυὸ φωνές:

— Βαῖράμη, τὸ τατσαράκι!

— Πόπη, τὸ καθρεφτάκι σου!

Πότε-πότε ἔχει τὸ κουράγιο ὁ
καθηγητῆς νὰ περιμένῃ νὰ τε-
λειώσουμε τὴν τουαλέτα μας καί
μᾶς φωνάζει χαμογελώντας:

— Τελειώνετε λοιπόν!

Ἄλλοτε πάλι βαριέται καὶ
φεύγει ἐλεεινολογώντας μας μ'
ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ.

Έμένα μοῦ κάνουν τὴν ἐν-
τύπωση ὅλα αὐτὰ, πού με με-
λαγχολοῦν. Μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη
μεριά, συλλογιέμαι πάλι πὼς εἶ-
ναι καὶ παιδιὰ ἀκόμα...

Ἰδιανισμός

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΝΤΙΟ, ΨΗΤΟ!

Δὲ μπορῶ νὰ θυμῶθω χωρὶς
νὰ γελᾶσω καὶ πού ἕκαστα ἕνα
βράδυ στὸ πατρικὸ μου σπίτι,
πού ἦμουν τιμωρημένος γιὰ κά-
ποια σκανταλιὰ νὰ κοιμηθῶ νη-
στικός. Πηγαίνοντας λοιπὸν στὸ
κρεβάτι μου καὶ περνώντας ἀπὸ
τὴν κουζίνα μ' ἕνα ξερό κομμάτι
ψωμί, εἶδα τὸ ψητὸ νὰ γυρίζει
στὴ σοφλὴ καὶ λιγώθηκα μπρο-
στά του.

Οἱ ἄλλοι ἦταν καθισμένοι γύ-
ρω στὴ φωτιὰ κι' ἔπρεπε, περ-
νώντας, νὰ τοὺς καληνυχίσω ὁ-
λους μὲ τὴ σειρά Ἀφοῦ τελειώ-
σα αὐτὴ τὴ δουλειὰ, λοξοκοιτᾷ-
ζοντας μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ
μου τὸ ὠραῖο ψητὸ, δὲν μπόρεσα
ν' ἀντισταθῶ, καί, κλονώντας του
μιά ὑπόκληση, τοῦ εἶπα ἀρετὰ
λυπημένα: «Ἀντίο, ψητό!»

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ξυπνάδα
πού εἰπωθήκε μὲ τέτοια ἀφέλεια,
ἄρεσε τόσο πολὺ, ὥστε μὲ κρά-
τησαν νὰ δευπνήσω!

(J. J. Rousseau)

Τζίνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τοτό, νὰ μὴ ἀγαπᾷς τὰ
γλυκὰ, γιατί εἶναι ὁ μέγιστος
ἐχθρός σου.

— Μὰ τὸ Εὐαγγέλιο δὲ λέει
ν' ἀγαποῦμε τοὺς ἐχθρούς μας;

Γεώργ. Κ. Πέτρου

«Ὁ μικρὸς Τζιζὴς ἀκούει τὸν ἀ-
δελφό του νὰ λέει, ὅτι δὲν ἔχει
τὴ διευδυνση ἐνὸς φίλου του γιὰ
νὰ τοῦ γράψῃ. Καὶ πετάγεται:
— Γιατὶ δὲν τοῦ γράφεις νὰ
σοῦ τὴ στείλῃ;

Μοκοκό

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 1 'Ιουνίου 1935

ΔΥΟ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιό τελε-
νεῖ τὸ μυθιστόρημα «Ὡς πού
βρῇ τὴ μητέρα της» κι' ἀπὸ
290 τῆς 22 'Ιουνίου ἀρχίζει τὸ
«Ὁ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ» τοῦ Alphons
Daudet, κατὰ διασκευὴ καὶ μετ-
φρασὴ τοῦ κ. Μιχ. Δ. Στασι-
νοπούλου. Γιὰ τὸ ἀριστοτέλειμα
τὸ σὰς ἔγραψε στὸ προηγούμε-
νο κ. Φαίδων.

Ἀλλὰ δὲ «Πιτσιρίκος», δὲ
κι' ὁ «Τζάκ» τοῦ ἴδιου συγ-
γραφέα, ὅπως κι' ὁ «Χρυσοκάρα-
βος» τοῦ Πόε, εἶναι ἔργο μάλλον
μεγαλύτερα παιδιὰ. Τί θὰ δια-
ξοῦν λοιπὸν τὰ μικρότερα; —
μὴν ἀνησυχοῦν: Σὲ λίγο τελευ-
τῶν καὶ ὁ «Χρυσοκάραβος». Καὶ
στὴν θέσιν του ἀρχίζει ἐν' ἄλλο χαρι-
τέμενο μυθιστορηματάκι, μὲ τὸν τί-
τλον «ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ», τοῦ
André Bruyère, πού τὸ μεταφρά-
σεν ἀπὸ τὸ γαλλικὸ ἡ δ. Γεωργία Τε-
σοῦλη. «Ἄν καὶ λέγεται «Πράσινοι»
Βένετοι», δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση
τὴ Βυζαντινὴ Ἱστορία. Εἶναι σύγ-
γραφο κι' ἔχει ἥρωες τέσσερα ἀγόρια
καὶ τρία κορίτσια, πού κάποτε πη-
γαίνουν στὴν ἐξοχή, νὰ περάσουν
καλοκαίρι κοντὰ στὸ θεῖο καὶ
θεῖα. Συμβαίνει ὅμως, ἐκεῖνο τὸ
καίρὸ, ὁ θεὸς κι' ἡ θεὰ νὰ εἶναι
μαλωμένοι καὶ νὰ ζοῦν, στὸ ἴδι-
ο κρεβάτι, ἀλλὰ χωριστά. Ἐν-
δεχόμενοι καὶ τὰ παιδιὰ. Ὁ θεὸς
παίρνει στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ὅσο γιὰ τὸ «Παῖδι μὲ τρεῖς
οἰκονομίες» — ἕνα μυθιστόρημα
πού εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, μι-
κρά καὶ μεγάλα, — αὐτὸ θὰ δια-
σχίσῃ στὸ διαμέρισμά του τὰ
κόριτσα, ἡ θεὰ στὸ δικό της τὰ
ἀγόρια, καὶ σχηματίζονται δυὸ κόμ-
ματά, δυὸ ἀντίθετα στρατοπέδα. Νὰ
Πράσινοι κι' οἱ Βένετοι. Καὶ τὴν
νύκτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, δὲν μπο-
ρεῖ σὰς πῶ! Μόνο σὰς λέγω, πὼς
θὰ κίμπετε γέλια πού δὲν θὰ τὰ
χάσετε ποτέ!

Ρίτα Μπούμη κι' ὁ κ. Γιάννης Χι-
οῦ, ἀρραβωνιάστηκαν στὴ
Ραῖα. Μοῦ τὸ γράφουν κι' οἱ δυὸ
ἕνα γράμμα, πού ξεχειλίζει δι-
κὰ ἀπὸ εὐτυχία, ἀλλὰ κι' ἀπὸ εὐ-
μοσύνη σὲ μένα, γιατί εἶναι,
αἰτία νὰ γνωρισθῶν, νὰ ἐκ-
πληθῶν ἀμοιβαίως καὶ νὰ ἐνωθῶν.

Ἐγὼ εὐχομαι νὰ εἶναι αἰώνια ἡ
φιλότης τοὺς εὐτυχία, κι' ἐλπίζω,
ὅπως δὲ μοῦ τὸ ὑπόσονται, —
καὶ αὐτὰ Διαπλάσσομαι.

